

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14CoZm/4/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5116228370
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:5116228370.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Martiny Nemravovej, členov senátu JUDr. Róberta Bebčáka a JUDr. Miroslavy Korbašovej, v sporovej právnej veci žalobcu: N. I., nar. XX.XX.XXXX, trvale pobytom M. N. XXXX/XX, XXX XX O. H., zastúpeného právnym zástupcom: JUDr. Petrom Vevurkom, advokátom, so sídlom S. XXX/XX, XXX XX J., proti žalovaným: v rade 1/ Z. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale pobytom X. XXXX/XX, G., XXX XX O. H., zastúpenému právnym zástupcom: Mgr. Romanom Kobellom, advokátom, so sídlom V. XXXX, XXX XX O. H., v rade 2/ S. K., nar. XX.XX.XXXX, trvale pobytom XXX XX Q. K. XXX, zastúpenému zástupcom: Advokátska kancelária JUDr. Ladislav Jančí, s.r.o., so sídlom Dončova 1451/21, 034 01 Ružomberok, IČO: 36 862 304, v konaní o zaplatenie zmenkovej pohľadávky 92.779,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného 2/ proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 19CbZm/11/2016-508 zo dňa 15. februára 2022, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 19CbZm/11/2016-508 zo dňa 15. februára 2022 v napadnutom výroku III. a IV. **p o t v r d z u j e .**

Žalobca **m á** voči žalovanému 2/ **n á r o k** na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej aj len „okresný súd“) výrokom I. žalobu voči žalovanému v rade 1/ zamietol, výrokom II. žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému v rade 1/ trovy konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, výrokom III. žalovanému v rade 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi zmenkovú sumu 92.779,- Eur s úrokom 6% ročne z tejto sumy od 31.12.2014 do zaplatenia a odmenu vo výške 309,26 Eur, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a výrokom IV. žalovanému v rade 2/ uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

2. Písomnou žalobou doručenou okresnému súdu dňa 08.11.2016 sa žalobca pôvodne len voči žalovanému v rade 1/ domáhal, aby okresný súd uložil žalovanému 1/ povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 92.779,- Eur s úrokom 6 % ročne z tejto sumy od 31.12.2014 do zaplatenia, odmenu vo výške 309,26 Eur a trovy konania.

3. V prílohe žaloby žalobca predložil originál zmenky, ktorý vo fotokópii je súčasťou spisového materiálu na č.l. 10 spisu.

4. Okresný súd vo veci vydal dňa 07. februára 2017 platobný rozkaz č.k. 19CbZm/11/2016-17, ktorým vyhovel žalobe vo vzťahu k žalovanému v rade 1/ v celom rozsahu. Proti platobnému rozkazu podal žalovaný 1/ v zákonom stanovenej lehote odpor s vecným odôvodnením.

5. Uznesením z 30. mája 2017 č.k. 19CbZm/11/2016-33 okresný súd zrušil platobný rozkaz Okresného súdu Žilina č.k. 19CbZm/11/2016-17 zo dňa 07.02.2017 v plnom rozsahu.

6. Písomným podaním zo dňa 27.11.2017, doručeným okresnému súdu dňa 29.11.2017 /č.l. 72 spisu/ žalobca navrhol, aby okresný súd pripustil prístupenie do konania žalovaného v rade 2/ a zároveň pripustil zmenu žaloby. Uznesením č.k. 19CbZm/11/2016-87 zo dňa 18. januára 2018 okresný súd pripustil, aby do konania pristúpil žalovaný 2/ a zároveň pripustil zmenu žaloby navrhovanú žalobcom v písomnom podaní z 27.11.2017. Uznesením č.k. 19CbZm/11/2016-147 zo dňa 04. marca 2019 súd opravil označenie žalovaného 2/ vo výroku I. uznesenia č.k. 19CbZm/11/2016-87 zo dňa 18.01.2018 a v záhlaví uznesenia č.k. 19CbZm/11/2016-104 zo dňa 18.05.2018 uvedením správneho dátumu narodenia a adresy trvalého bydliska žalovaného 2/, ktoré osobné údaje žalovaného 2/ mal okresný súd preukázané z výpisu z Registra obyvateľov Slovenskej republiky.

7. S poukazom na vykonané dokazovanie a právnu úpravu najmä v Čl. I § 75 Zákona zmenkového a šekového č. 191/1950 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len Zákon zmenkový a šekový alebo ZZŠ alebo Zákon č. 191/1950 Zb.), Čl. I § 77 ods. 1, 2 a 3 ZZŠ, Čl. I § 7 ZZŠ, Čl. I § 38 ods. 1 ZZŠ, Čl. I § 30, 31 a 32 ZZŠ, Čl. I § 47 ZZŠ, Čl. I § 48 ods. 1 ZZŠ, Čl. I § 78 ods. 1 ZZŠ, Čl. I § 70 ods. 1 ZZŠ, § 112 Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len Občiansky zákonník) okresný súd rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti jeho rozhodnutia. Predmetom konania v prejednávanej veci bol žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie zmenkovej pohľadávky vo výške 92.779,- Eur s príslušenstvom na základe vlastnej zmenky vystavenej žalovaným 1/ dňa 02.06.2014 v Dolnom Kubíne na rad žalobcu na zmenkovú sumu 92.779,- Eur, splatnej dňa 30.12.2014 v Dolnom Kubíne s doložkou bez protestu, tak ako vo fotokópii táto zmenka je súčasťou spisového materiálu na č.l. 5 a 10 spisu. Voči žalovanému 1/ žalobca uplatňoval svoj nárok ako voči vystaviteľovi predloženej vlastnej zmenky a voči žalovanému 2/ v postavení zmenkového ručiteľa - avalistu za vystaviteľa predloženej zmenky. Žalobcom v origináli predložená zmenka, ktorej fotokópia je súčasťou spisového materiálu na č.l. 10 spisu, má všetky náležitosti vlastnej zmenky v zmysle Zákona zmenkového a šekového, je zmenkou platnou a preukazuje aktívnu legitimáciu žalobcu vo vzťahu k uplatnenému nároku. Zo žalobcom predloženej zmenky vyplýva aj pasívna legitimácia žalovaných 1/ a 2/, a to žalovaného 1/ v postavení vystaviteľa predmetnej zmenky a žalovaného 2/ v postavení avalistu za vystaviteľa. Žalovaní 1/ a 2/ v zmysle Čl. I § 47 ods. 1 a 2 ZZŠ majú v konaní postavenie samostatných procesných spoločníkov a ich postavenie v zmenkovo-právnom vzťahu dané obsahom žalobcom predloženej vlastnej zmenky determinuje okruh možných námietok, ktorými sa môžu v konaní brániť proti povinnosti plniť na základe žalobcom predloženej platnej vlastnej zmenky.

8. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že žalovaný 1/ v postavení vystaviteľa žalobcom predloženej zmenky, vzniesol v konaní námietku absencie kauzy zmenky, kedy poprel existenciu žalobcom tvrdenej kauzy zmenky ku dňu vystavenia zmenky 02.06.2014 a zároveň námietku pravosti podpisu na zmenke, kedy poprel pravosť svojho podpisu na žalobcom predloženej zmenke.

9. Okresný súd uviedol, že zmenka je obligatórne abstraktný cenný papier, čo znamená, že dôvod vystavenia zmenky zásadne nie je pre uplatnenie práv z nej relevantný. Pohľadávka majiteľa zmenky a povinnosť dlžníka zaplatiť zmenkovú sumu sú právne nezávislé od základného právneho pomeru, majú samostatnú právnu povahu a existenciu. Záväzok zo zmenky je teda záväzkom nesporným a žalobca ako majiteľ zmenky nemá povinnosť svoj nárok preukazovať iným spôsobom, než predložením prvopisu zmenky, ktorá ak spĺňa formálne náležitosti, zabezpečuje svojmu majiteľovi právo na jej zaplatenie /uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. júla 2012 sp.zn. 4Obo 21/2012/. Dôvod vystavenia zmenky však nadobúda relevanciu pri tzv. zabezpečovacích zmenkách, kedy dlžník zo zmenky sa môže v konaní brániť tzv. kauzálnymi námietkami. Dôkazné bremeno v konaní o kauzálnych námietkach je zásadne na dlžníkovi, nakoľko majiteľ zmenky je dostatočne legitimovaný zmenkou samotnou bez toho, aby musel preukazovať dôvod jej vystavenia. Zároveň však okresný súd poukázal „na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky k otázke dôkazného bremena pri kauzálnych námietkach, konkrétne rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Obo 3/2008 z 22.10.2008, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Obo/21/2012, ako aj rozsudok

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1M Obdo V 9/2007 z 27.11.2008, v ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky pripustil dôkazné bremeno pri prejednaní kauzálnych námietok na strane žalobcu v prípade, ak žalobca tvrdil existenciu kauzálneho vzťahu, t.j. ak kauzálny vzťah primárne vymedzil žalobca, ktorá situácia nastala aj v prejednávanej veci. Kauzu vystavenia zmenky, na základe ktorej žaloba uplatňuje svoj nárok v prejednávanej veci, primárne vymedzil žalobca v žalobe ako zabezpečenie vzťahu medzi žalobcom a žalovaným v rade 1/ vyplývajúceho zo zmluvy o pôžičke medzi fyzickými osobami nepodnikateľmi. V situácii, kedy sám žalobca tvrdil existenciu kauzálneho vzťahu, t.j. kauzálny vzťah vedúci k vystaveniu zmenky žalovaným v rade 1/ sám vymedzil, v súlade s judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bol nositeľom dôkazného bremena pri prejednaní kauzálnej námietky žalovaného v rade 1/ ohľadne existencie tvrdenej kauzy zmenky.“

10. Žalovaný 1/ v priebehu prvoinštančného konania poprel, že by ku dňu vystavenia zmenky 02.06.2014 existoval záväzok žalovaného v rade 1/ zo zmluvy o pôžičke, predmetom ktorej malo byť poskytnutie peňažnej pôžičky vo výške zmenkovej sumy 92.779,- Eur žalobcom žalovanému 1/. Na pojednávaní konanom dňa 27.10.2017 žalobca v rámci výsluchu ako strany v konaní uviedol, že zmenková suma zodpovedá požičaným finančným prostriedkom žalovanému 1/ v priebehu 10 rokov od roku 2005, kedy malo ísť o tri až štyri pôžičky, 2006 a 2007, kedy mala byť uzatvorená jediná pôžička v písomnej forme dňa 16.03.2007 a ostatné pôžičky boli dojednané ústne. Žalovaný 1/ vo výsluchu na pojednávaní dňa 18.06.2019 potvrdil, že v roku 2007 mu žalobca poskytol pôžičku vo výške prevyšujúcej 2 milióny korún a zároveň uviedol, že táto pôžička bola vysporiadaná cez stavebné práce v rokoch 2007, 2008, resp. 2009 až 2010 úplne a následne mu už žalobca pôžičku ako fyzickej osobe neposkytol.

11. Existencia zmluvy o pôžičke uzatvorenej medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným 1/ ako dlžníkom dňa 16.03.2007, predmetom ktorej malo byť poskytnutie pôžičky vo výške 2.120.000,- Sk s lehotou splatnosti dňa 15. júna 2007, bola v konaní preukázaná predloženou Notárskou zápisnicou napísanou dňa 16.03.2007 na Notárskom úrade JUDr. Mariána Zboja v Dolnom Kubíne č. N 25/2007, NZ 10384/2007, NCRIs 10366/2007 /č.l. 199 spisu/ v spojení s Dodatkom č. 1 zo dňa 05.09.2007 k Zmluve o pôžičke zo dňa 16.03.2007 uzatvoreným medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným v rade 1/ ako dlžníkom, ktorou došlo k zmene splatnosti pôžičky do 28.10.2007 a k ďalšej zmene dojednaní zmluvných strán vyplývajúcej z obsahu tohto dodatku /č.l. 201 spisu/. Existencia iných pôžičiek poskytnutých žalobcom žalovanému 1/ v priebehu rokov 2005 až 2007, resp. neskôr nebola v konaní preukázaná.

12. Tvrdenia žalovaného v rade 1/ ohľadne vysporiadania nárokov zo Zmluvy o pôžičke zo dňa 16.03.2007 v priebehu rokov 2007 až 2009 realizáciou stavebných prác žalovaným 1/ pre žalobcu nepriamo potvrdzuje aj doklad predložený v konaní žalovaným 1/ označený ako Urovnanie záväzkov a pohľadávok zo dňa 16.06.2009 /č.l. 170 spisu/. „Z obsahu tohto listinného dôkazného prostriedku vyplýva vyhlásenie žalobcu, že ku dňu 16.06.2009 nemá žiadne peňažné ani nepeňažné pohľadávky proti žalovanému v rade 2/, ani proti žalovanému v rade 1/ a žalovaní v rade 2/ a 1/ zároveň prehlasujú, že nemajú ku dňu 16.06.2009 žiadne peňažné ani nepeňažné pohľadávky proti žalobcovi. Perom je v predmetnej listine zároveň dopísané, že žalobca prehlasuje, že firma JOMAKO, s.r.o., IČO: 36 442 062 má voči nemu vyrovnané všetky podližnosti. Obsah tohto listinného dôkazného prostriedku nebol v priebehu konania spochybnený. Pokiaľ právny zástupca žalobcu žiadal, aby sa naň neprihliadalo vzhľadom na to, že bol v konaní predložený žalovaným v rade 1/ až na pojednávaní dňa 18.06.2009, tak tomuto návrhu žalobcu súd nevyhovel, nakoľko neprihliadanie na predložený prostriedok procesnej obrany v zmysle ustanovenia § 153 ods. 2 CSP je fakultatívnym postupom súdu a závisí od jeho úvahy. Zároveň súd uvádza, že pokiaľ na obsah tohto listinného dôkazného prostriedku poukazoval aj právny zástupca žalovaného v rade 2/, tak obsah tohto listinného dôkazného prostriedku má relevanciu výlučne vo vzťahu k žalobcom tvrdenej kauze zmenky /zabezpečenie vzťahu medzi žalobcom a žalovaným v rade 1/ zo zmluvy o pôžičke/, nie vo vzťahu k zmenkovému záväzku žalovaného v rade 2/, ktorý mu vznikol podpisom žalobcom predloženej zmenky per aval dňa 02.06.2014. Pokiaľ žalobca ďalej na pojednávaní dňa 27.10.2017 uvádzal, že na splatenie pôžičiek od žalovaného v rade 1/ žiadne finančné prostriedky neobdržal, pričom sa dohodli, že prevedú zabezpečenie záväzku zo záložného práva na zmenku, v dôsledku čoho žalobca podpísal žalovanému v rade 1/ kvitanciu o vyplatení záväzku pre potreby banky a zároveň bola vystavená zmenka, tak uvedené tvrdenia žalobcu logicky nezodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania, kedy iná kvitancia než listina označená ako Urovnanie záväzkov a pohľadávok /č.l. 170 spisu/ v konaní predložená nebola, pričom táto listina je zo 16.06.2009 a vlastná zmenka, na základe ktorej žalobca uplatňuje svoj nárok, je vystavená dňa 02.06.2014, teda chýba

časová súvislosť medzi vystavením kvitancie o vyplatení záväzku pre potreby banky a vystavením zmenky, ktorú uvádzal žalobca.“

13. Za nehodnoverné okresný súd považoval následné tvrdenia žalobcu na pojednávaní dňa 18.06.2019, že do zmenky sa mala premietnuť aj dlžoba z titulu nezaplatenia kúpnej ceny za budovu bývalého Zväzarmu cca 3 milióny Sk, nakoľko uvedené skutkové tvrdenia boli žalobcom prednesené dva a pol roka po podaní žaloby v prejednávanej veci a sú v rozpore s tvrdenou kauzou zmenky, ako ju žalobca vymedzil v žalobe doručenej súdu dňa 08.11.2016 a v súlade so žalobou na takto vymedzenej kauze zmenky zotrval vo výpovedi na pojednávaní dňa 27.10.2017. Z procesného hľadiska okresný súd uviedol, že žalobcom tvrdené skutočnosti vo výpovedi na pojednávaní dňa 18.06.2019, ktorými doplnil tvrdenú kauzu zmenky tak, že do zmenky sa premietla aj dlžoba z titulu nezaplatenia kúpnej ceny za budovu bývalého Zväzarmu cca 3 milióny Sk, nepovažoval za zmenu žaloby v zmysle § 140 CSP, o ktorej by bolo potrebné rozhodovať uznesením o pripustení alebo nepripustení zmeny žaloby. Napriek odlišným, resp. doplneným tvrdeniam žalobcu ohľadom kauzálneho vzťahu, ktorý mal byť dôvodom pre vystavenie žalobcom predloženej zmenky žalovaným 1/, skutkové okolnosti žalobcom uplatneného nároku na zaplatenie zmenkovej pohľadávky vo výške 92.779,- Eur s príslušenstvom /vlastná zmenka vystavená žalovaným 1/ dňa 02.06.2014 v Dolnom Kubíne na rad žalobcu na zmenkovú sumu 92.779,- Eur, splatná 30.12.2014, v mieste plnenia Dolný Kubín s doložkou bez protestu/ tým neboli dotknuté, resp. zmenené.

14. Skutkové tvrdenia žalobcu, že do predloženej zmenky sa mala premietnuť aj dlžoba z titulu nezaplatenia kúpnej ceny za budovu bývalého Zväzarmu, boli vyvrátené predloženými listinnými dôkaznými prostriedkami, a to Notárskou zápisnicou napísanou dňa 11.01.2007 na Notárskom úrade JUDr. Mariána Zboja v Dolnom Kubíne N 3/2007, NZ 1360/2007 a NCRIs 1369/2007 /č.l. 196 spisu/, z obsahu ktorej vyplýva, že kupujúcim v zmysle predmetnej kúpnej zmluvy nebol žalovaný 1/, ale spoločnosť JOMAKO - SK, spol. s r.o., so sídlom 034 01 Ružomberok, A. Bernoláka 38, IČO: 36 442 062, ako aj predloženými príjmovými a výdavkovými pokladničnými dokladmi zo dňa 15.01.2007 a 18.01.2007 /č.l. 194 a 195 spisu/, z obsahu ktorých vyplýva, že dojednaná kúpna cena bola kupujúcim uhradená žalobcovi v dvoch splátkach po 1.750.000,- Sk. Rovnako z listiny označenej ako Urovnanie záväzkov a pohľadávok zo dňa 16.6.2009 /č.l. 170 spisu/ vyplýva prehlásenie žalobcu, že firma Jomako s.r.o. IČO: 36 442 062 má voči nemu vyrovnané všetky podlžnosti. Hoci následne obdobne ako žalobca na pojednávaní dňa 18.06.2019 ku zmene kauzy vypovedal na pojednávaní dňa 30.07.2019 na návrh žalobcu vypočutý svedok Mgr. Z. H., ktorý mal na žiadosť žalobcu vypracovať tlačivo zmenky, tak okresný súd v tejto časti jeho výpoveď nepovažoval za hodnovernú. Menovaný svedok bol vo veci prvýkrát vypočutý na pojednávaní dňa 27.10.2017, kedy vo výpovedi nič obdobné ohľadne kauzy vystavenej zmenky neuvádzal, len v zhode so žalobcom hovoril o nahradení záložnej zmluvy zmenkou. Jeho následná výpoveď na pojednávaní dňa 30.07.2019 korešponduje s novo uvádzanými tvrdeniami žalobcu ohľadne kauzy zmenky na pojednávaní dňa 18.06.2019, pričom vzhľadom na priateľský vzťah svedka k žalobcovi, ako ho vymedzil na pojednávaní dňa 27.10.2017 a obsah jeho skoršej výpovede, nepovažoval okresný súd výpoveď svedka na pojednávaní dňa 30.07.2019 v tejto časti za hodnovernú. Sám svedok pritom na pojednávaní dňa 30.07.2019 na otázku okresného súdu uviedol, že o predmete tohto súdneho konania komunikoval so žalobcom, pričom z ďalšieho priebehu konania vyplynulo, že žalobca svedka na pojednávanie doviezol a zároveň svedok sa nevedel vyjadriť k tomu, kedy sa dozvedel o tom, že pohľadávka zo zmenky má predstavovať nezaplatenú kúpnu cenu za budovu Zväzarmu.

15. Okresný súd konštatuje, že žalobca, ktorého v tejto otázke vzhľadom na vymedzenú kauzu zmenky už v podanej žalobe zaťažovalo dôkazné bremeno ohľadne existencie tvrdenej kauzy zmenky, toto dôkazné bremeno v konaní neuniesol a z tohto dôvodu okresný súd žalobu žalobcu voči žalovanému 1/ v postavení vystaviteľa zmenky zamietol. Vzhľadom na konštatované skutkové a právne závery vo vzťahu k žalobcom uplatnenému nároku voči žalovanému 1/, okresný súd zároveň považoval za nadbytočné a nehospodárne, aby na návrh žalobcu bolo v konaní vykonané znalecké dokazovanie na pravosť podpisu žalovaného 1/ na žalobcom predloženej zmenke. Vo výroku o nároku na náhradu trov konania medzi žalobcom a žalovaným 1/ rozhodol okresný súd podľa § 255 ods. 1 CSP.

16. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že žalobca vo vzťahu k žalovanému 2/ žalobca uplatňoval žalobou uplatnený nárok v postavení avalistu za vystaviteľa žalobcom predloženej vlastnej zmenky. K otázke postavenia zmenkového ručiteľa a možnosti jeho obrany proti povinnosti zmenku zaplatiť okresný súd uvádza, že záväzok zmenkového ručiteľa je akcesorický ku zmenke ako

listinnému cennému papieru a je rovnako ako celá zmenka nesporný a abstraktný. Je akcesorický rovnako k záväzku zmenkového dlžníka, za ktorého ručiteľstvo smeruje. Táto závislosť je však výlučne zmenkovo-právna. K platnosti záväzku zmenkového ručiteľa postačuje, aby podpis dlžníka bol platný formálne, nie je potrebné, aby tento dlžník bol zaviazaný zo zmenky aj materiálne. Rovnako nesporný a abstraktný je aj nárok ručiteľa, ktorý zaplatí proti dlžníkovi, za ktorého ručiteľstvo smeruje a osobám tomuto dlžníkovi zmenečne zviazaným. Ručiteľ je zviazaný rovnako ako dlžník, za ktorého ručiteľstvo smeruje z hľadiska povahy a výšky jeho zmenkového záväzku a nevstupuje tým ani nepriamo do mimozmenečných vzťahov tohto dlžníka, aj keď so zmenkou súviseli. Nezakladá sa tým právo ručiteľa namietat okolnosti z kauzálnych vzťahov tohto dlžníka k iným osobám. Právo týchto kauzálnych námietok môže založiť iba zmluva medzi majiteľom zmenky a ručiteľom /rozsudok Vrchného súdu v Prahe zo dňa 26.03.2002 sp. zn. 5Cmo/11/2002/. Ručiteľ zo zmenky bez ďalšieho nezdiera všeobecnoprávne postavenie avaláta, obzvlášť nemá bez ďalšieho právo namietat okolnosti, ktoré majú vo všeobecných právnych vzťahoch pôvod. Rovnako záväzok ručiteľa je nesporný a abstraktný. Takéto námietky nie sú celkom vylúčené, avšak ich úspešné uplatnenie predpokladá, že sú založené na celkom konkrétnych vzťahoch medzi ručiteľom a remitentom. Obdobné závery vyplývajú aj z rozsudku Vrchného súdu v Prahe zo dňa 13.07.1998 sp.zn. 9Cmo/3/1998, v zmysle ktorého ručiteľ (aval) môže podľa Čl. I § 17 Zákona zmenkového a šekového namietat majiteľovi zmenky námietky, ktoré sa zakladajú na jeho vlastných vzťahoch k majiteľovi zmenky, nie však na vzťahoch zmenkovo zviazanej osoby, za ktorú bolo ručiteľstvo prevzaté (avaláta) k majiteľovi zmenky. Zákon zmenkový a šekový neobsahuje právnu úpravu podobnú ustanoveniu § 548 ods. 2 Občianskeho zákonníka alebo § 306 ods. 2 Obchodného zákonníka, podľa ktorého môže ručiteľ proti veriteľovi uplatniť všetky námietky, ktoré by mal proti veriteľovi dlžník. Zákon zmenkový a šekový žiadne takéto ustanovenie neobsahuje, nakoľko by to poprelo význam a zmysel zmenky ako prevoditeľného cenného papiera, pokiaľ by dlžník zo zmenky mohol činiť majiteľovi námietky z kauzálnych vzťahov iných osôb. Zmenkový ručiteľ je samostatným dlžníkom a nie je dlžníkom akcesorickým, akým je bežný ručiteľ podľa občianskeho alebo obchodného zákonníka. Obdobný záver, a to aj s odkazom na svoju skoršiu judikatúru, prijal aj Najvyšší súd ČR v uznesení zo dňa 24.04.2007 sp. zn. 29Odo 1379/2006, z právnej vety ktorého vyplýva, že zmenečný ručiteľ nemôže uplatniť proti zmenkovému platobnému rozkazu námietky, ktoré sa zakladajú výlučne na vzťahu remitenta a akceptanta /poprípade vystaviteľa/, ale môže uplatniť námietky, ktoré sa zakladajú na jeho vlastnom vzťahu k remitentovi. Záver, že avalista nemôže proti majiteľovi zmenky uplatniť námietky zmenkového dlžníka, ale len námietky vyplývajúce z ich vlastných mimozmenkových vzťahov, vyplýva aj z rozsudku Najvyššieho súdu SR spis.zn. 3Obo 362/2005 z 01.11.2008.

17. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že žalovaný 2/ v rámci procesnej obrany namietal nedostatok kauzy žalobcom predloženej zmenky, kedy uvádzal, že žalobca nepreukázal existenciu kauzálneho záväzkovo-právneho vzťahu medzi ním a žalovaným 1/, ktorý mal byť zmenkou zabezpečený, z ktorého dôvodu neexistuje záväzok, za ktorý by žalovaný 2/ mohol ručiť. V súvislosti so vznesenou kauzálnou námietkou žalovaného 2/ okresný súd uviedol, že podpisom zmenky per aval žalovaný 2/ nevstúpil do mimozmenkových vzťahov medzi žalobcom a žalovaným 1/ a nezaložilo sa tým právo žalovaného 2/ ako zmenkového ručiteľa namietat okolnosti z kauzálnych vzťahov medzi žalobcom a žalovaným 1/. Právo kauzálnych námietok žalovaného 2/ by mohla založiť len zmluva medzi majiteľom zmenky /žalobcom/ a zmenkovým ručiteľom /žalovaným 2/, ktorej existencia v konaní tvrdená ani preukázaná nebola. Vzhľadom na abstraktnosť zmenkového ručenia žalovaného 2/ tak okresný súd konštatoval, že žalovaný 2/ nebol v konaní oprávnený vznášať kauzálne námietky z mimozmenkových vzťahov medzi žalobcom a žalovaným 1/.

18. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že žalovaný 2/ v postavení zmenkového ručiteľa, ako to vyplýva zo žalobcom predloženej zmenky, ručí za zmenkový záväzok žalovaného 1/ vyplývajúci zo žalobcom predloženej platnej zmenky. Predpokladom existencie zmenkového ručenia žalovaného 2/ nie je preukázanie existencie tvrdeného kauzálneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným 1/, ktorá skutočnosť mala v konaní relevanciu výlučne pri posudzovaní žalobcom uplatneného nároku vo vzťahu k žalovanému 1/. K platnosti záväzku žalovaného 2/ ako zmenkového ručiteľa postačuje, aby podpis dlžníka na zmenke bol platný formálne, nie je potrebné, aby dlžník bol zo zmenky zviazaný aj materiálne. V tejto súvislosti v nadväznosti na námietky žalovaného 2/ ohľadne nepreukázania tej skutočnosti, že žalovaný 1/ žalobcom predloženú zmenku skutočne podpísal, súd poukazuje na Čl. I § 32 ods. 2 ZZŠ, v zmysle ktorého záväzok zmenečného ručiteľa je platný aj vtedy, ak záväzok, za ktorý sa zaručil, je neplatný z iného dôvodu, než pre vadu formy. Z uvedeného vyplýva, že iba v prípade, keby podpis avaláta, t.j. osoby, za ktorú sa žalovaný 2/ zmenkovo zaručil, bol neplatný

formálne, nebol by platný ani záväzok žalovaného 2/ ako zmenkového ručiteľa. V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na znenie Čl. I § 7 Zákona zmenkového a šekového, v zmysle ktorého ak sú na zmenke podpisy osôb, ktoré sa nemôžu zmenečne zaväzovať, podpisy nepravé, podpisy vymyslených osôb alebo podpisy, ktoré z nejakého iného dôvodu nezaväzujú osoby, ktoré sa na zmenke podpísali alebo v mene ktorých bola zmenka podpísaná, nemá to vplyv na platnosť záväzkov ostatných osôb na nej podpísaných. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že ani prípadná nepravosť podpisu vystaviteľa žalobcom predloženej zmenky nemá vplyv na platnosť záväzku žalovaného 2/ ako avalistu za vystaviteľa. Platnosť záväzku žalovaného 2/ by nebola dotknutá tým, ak by podpis žalovaného 1/ na zmenke bol falošný, čo je dané samostatnosťou podpisov zmenkových dlžníkov vyplývajúcou z Čl. I § 7 ZZŠ. Pokiaľ právny zástupca žalovaného v rade 2/ argumentoval odkazom na Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 15Cb/54/01-42 zo dňa 17.4.2002, tak v danej veci išlo o odlišné skutkové okolnosti / cudzia zmenka nebola dlžníkom akceptovaná, úplne absentoval podpis akceptanta/, preto v uvedenom rozsudku vyslovené právne závery nemožno použiť na prejednávanú vec. Na platnosť zmenkového ručenia žalovaného 2/ nemá vplyv ani skutočnosť, že na zmenke je pri jeho mene uvedený nesprávny mesiac jeho narodenia, resp. v čase vystavenia zmenky neaktuálna adresa jeho trvalého bydliska, nakoľko jednak ide o zrejme chyby v písaní, resp. zrejme nesprávnosti a zároveň v zmysle Čl. I § 31 ods. 3 ZZŠ o holom podpise ručiteľa na líci zmenky platí, že zakladá zmenečné ručenie, ak nejde o podpis zmenečníka alebo vystaviteľa, čo znamená, že na platnosť zmenkového ručenia žalovaného v rade 2/ postačuje holý podpis ručiteľa na líci zmenky.

19. Skutočnosť, že žalovaný 2/ žalobcom predloženú zmenku podpísal, potvrdil v konaní vypočutý svedok Mgr. Z. H. a zároveň pravosť podpisu žalovaného 2/ bola preukázaná vykonaným znaleckým dokazovaním, kedy zo záveru znaleckého posudku č. 19/2021 vypracovaného v konaní ustanovenou znalkyňou K. K.. D. N. jednoznačne vyplýva, že podpis žalovaného v rade 2/ na origináli zmenky pod označením avalistu vystavenej dňa 02. júna 2014 v Dolnom Kubíne na zmenkovú sumu 92.779,- Eur je pravým podpisom žalovaného 2/. Vzhľadom na jednoznačný záver znaleckého posudku a obsah výpovedí svedka S. Z. H. okresný súd nepovažoval za dôvodný návrh žalovaného 2/ na nariadenie kontrolného znaleckého dokazovania vo väzbe na námietky žalovaného 2/ voči vypracovanému znaleckému posudku obsiahnuté v písomnom podaní jeho právneho zástupcu zo dňa 05.10.2021. S námietkami žalovaného 2/ voči znaleckému posudku sa podľa okresného súdu dostatočným spôsobom vysporiadala súdom ustanovená znalkyňa v písomnom stanovisku z 19.12.2021. „Poukázala na to, že požiadavky na kvalitu a kvantitu porovnávacej vzorky stanovuje znalec, ktorý je zodpovedný za vypracovanie znaleckého posudku. Je možné stanoviť všeobecné kritéria primeranosti porovnávacej vzorky k spornej vzorke, tak ako vyplývajú z doložky na strane 6 znaleckého posudku, avšak nemožno stanoviť všeobecne platné kritéria, nakoľko vždy existuje závislosť porovnávacieho materiálu na spornom materiáli, ktorá je daná pôsobením vnútorných faktorov v procese písania. Znalkyňa uviedla, že primeraný počet porovnávacích podpisov pri porovnaní jedného sporného podpisu je 20 až 50, pričom pri vypracovaní znaleckého posudku mala k dispozícii 40 porovnávacích podpisov. Pravosť, resp. autenticitu použitých porovnávacích materiálov, resp. porovnávacích podpisov použitých znalkyňou pri vypracovaní znaleckého posudku tak, ako tieto vyplývajú z jeho obsahu, žalovaný v rade 2/ nespochybnil. Znalkyňa zároveň uviedla, že v zmysle kritérií primeranosti by mali byť porovnávacie podpisy porovnateľné so sporným podpisom aj z pohľadu časovej väzby a z pohľadu novej miery motivácie. Nakoľko predmetom znaleckého skúmania bol spontánny podpis z 02.06.2014, tak zabezpečené porovnávacie podpisy, ktoré boli spontánne, teda porovnateľné so sporným podpisom z pohľadu miery motivácie a pochádzali z obdobia rokov 2011 až 2018, až ideálne spĺňali požiadavky časovej väzby na sporný podpis. Znalkyni teda nebolo jasné, na základe akého obvyklého znaleckého postupu by mala za týchto okolností zabezpečovať od žalovaného v rade 2/ podpisy vyhotovené formou skúšky písma v roku 2021, ktoré mohli byť teoreticky okrem veľkého rozdielu v časovej väzbe na sporný podpis vyhotovené aj inou mierou motivácie ako spontánne podpisy pisateľa. Pre závery ohľadne pravosti podpisu žalovaného v rade 2/ na žalobcom predloženej zmenke znalkyňa ani okresný súd nepovažovali za relevantné zodpovedať otázku, či podpis na zmenke je zameniteľný, resp. ľahko napodobniteľný.

V písomnom stanovisku z 19.12.2021 sa k tejto námietke znalkyňa vyjadrila vo všeobecnej rovine so záverom, že podpisy konkrétnych pisateľov nie je vôbec jednoduché napodobniť, nakoľko pri napodobňovaní rukopisných znakov niekoho iného musí pisateľ zároveň potláčať svoje vlastné rukopisné inštinkty, ktoré súvisia s jeho dynamickými, temperamentovými, mentálnymi charakteristikami, ale zároveň sú nositeľom aj oveľa hlbších individuálne charakteristických dimenzií osobností pisateľa. Zároveň uviedla, že sporný podpis na znenie K. nie je vôbec možné radiť medzi ľahko napodobniteľné podpisy, ani napriek svojej zdanlivo tvarovej jednoduchosti. Za situácie,

kedy bolo konštatované, že ide o pravý podpis žalovaného v rade 2/ je zrejmé, že nemožno odpovedať ani na otázku žalovaného v rade 2/, či a ako sa tento podpis líši od pravých podpisov žalovaného v rade 2/. Vykonaným dokazovaním tak okresný súd považoval za dostatočne preukázanú pravosť podpisu žalovaného v rade 2/ na žalobcom predloženej zmenke a jeho návrh na nariadenie kontrolného znaleckého dokazovania zamietol.“

20. Okresný súd uviedol, že žalovaný 2/ v rámci procesnej obrany ďalej namietol preklúziu práv žalobcu voči žalovanému 2/, kedy v dôsledku neuplatnenia postihových práv došlo k zániku práva uplatňovať nároky zo zmenky voči žalovanému 2/. V súvislosti s touto námietkou žalovaného 2/ okresný súd uviedol, že úspešnému uplatneniu práva na zaplatenie zmenky voči priamemu dlžníkovi (ktoré postavenie má aj avalista za vystaviteľa vlastnej zmenky) nebráni ani preukázané nepredloženie zmenky k plateniu (Rozsudok Vrchného súdu v Prahe z 23.01.1994 sp. zn. 5Cmo/435/1993). Práva majiteľa voči priamym dlžníkom zo zmenky sú právami priamymi. Nie sú podmienené žiadnymi ďalšími úkonmi ani skutočnosťami, a teda ani tým, že bude zmenka predložená k plateniu. Nedostatok takéhoto predloženia spôsobuje voči priamym dlžníkom iba to, že sa nedostávajú do omeškania so zaplatením zmenkovej sumy. Aj v prípade, že zmenka nebola predložená priamemu dlžníkovi na platenie, možno sa domáhať práv zo zmenky voči týmto dlžníkom na súde, pričom doručenie zmenkovej žaloby žalovanému má účinky prezentácie zmenky (Rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 25.03.2003 sp. zn. 29Odo 483/2002). S poukazom na uvedené okresný súd námietku žalovaného 2/ nepovažoval za dôvodnú. Uplatnenie práva proti ručiteľovi za priameho dlžníka (vystaviteľa vlastnej zmenky) v súdnom konaní nie je podmienené predložením zmenky ani vystaviteľovi, ani tomuto ručiteľovi (Rozsudok Vrchného súdu v Prahe z 27.05.1997 sp. zn. 5Cmo 143/1996). Voči zmenkovému ručiteľovi má prezentácia zmenky iba legitimačný (upomínací) účinok. Nepredloženie zmenky k plateniu zmenkovému ručiteľovi nemá nikdy za následok zánik práv zo zmenky. Zachovací účinok prezentácie zmenky sa teda voči zmenkovému ručiteľovi neprejavuje (Rozsudok Vrchného súdu v Olomouci z 10.01.2006 sp. zn. 7Cmo 348/2004).

21. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že žalovaný 2/ vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku s odkazom na jednoročnú premlčaciu dobu v zmysle Čl. I § 70 ods. 2 Zákona zmenkového a šekového. „K tejto námietke žalovaného v rade 2/ okresný súd v právnej rovine uviedol, že v zmysle ustanovenia Čl. I § 32 ods. 1 ZZŠ zmenečný ručiteľ je zviazaný ako ten, za koho sa zaručil. Žalovaný v rade 2/ v postavení zmenečného ručiteľa prevzal zmenečné ručenie za vystaviteľa zmenky, na základe ktorej žalobca uplatňuje svoj nárok v prejednávanej veci. Podľa Čl. I § 78 ods. 1 ZZŠ vystaviteľ vlastnej zmenky je zviazaný rovnako ako prijímateľ cudzej zmenky. Uvedené zákonné ustanovenie odkazom na postavenie prijímateľa cudzej zmenky definuje postavenie vystaviteľa zmenky vlastnej ako priameho dlžníka zo zmenky, ktoré postavenie má rovnako aj avalista za vystaviteľa zmenky vlastnej. Vzhľadom na uvedené premlčanie nárokov voči vystaviteľovi vlastnej zmenky ako aj voči avalistovi za vystaviteľa vlastnej zmenky sa posudzuje podľa Čl. I § 70 ods. 1 ZZŠ. Zmenkové nároky voči vystaviteľovi vlastnej zmenky a rovnako voči avalistovi za vystaviteľa vlastnej zmenky sa tak premlčujú v lehote troch rokov odo dňa splatnosti zmenky.“

22. Žalobcom predložená zmenka bola splatná dňa 30. decembra 2014. Trojročná premlčacia doba tak začala plynúť 31. decembra 2014 a uplynula dňa 30. decembra 2017. Nároky žalobcu voči žalovanému 2/ boli žalobcom uplatnené návrhom na pristúpenie žalovaného 2/ do konania a zmenu žaloby zo dňa 27.11.2017, doručeným okresnému súdu dňa 29.11.2017 /č.l. 72 spisu/, t.j. pred uplynutím premlčacej doby. Uvedeným dňom došlo k prerušeniu plynutia premlčacej doby vo vzťahu k žalovanému 2/, a to v súlade s § 112 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak veriteľ v premlčacej dobe uplatní právo na súde alebo u iného príslušného orgánu a v začatom konaní riadne pokračuje, premlčacia doba od tohto uplatnenia po dobu konania neplynie. Neboli tak správne námietky žalovaného 2/, že k prerušeniu plynutia premlčacej doby by malo dôjsť až doručením návrhu na jeho pristúpenie do konania a zmenu žaloby právnomu zástupcovi žalovaného v rade 2/. Dňom doručenia návrhu na pristúpenie žalovaného 2/ a zmenu žaloby zo dňa 27.11.2017 okresnému súdu došlo k uplatneniu práva žalobcu voči žalovanému 2/ na súde, pričom na túto skutočnosť nemá vplyv ani zrejmá nesprávnosť v dátume narodenia žalovaného 2/ a adrese jeho trvalého bydliska nadväzujúca na zrejmé nesprávnosti v žalobcom predloženej zmenke, nakoľko je nepochybné, že išlo o totožnú osobu so žalovaným 2/, ktorej identifikačné údaje následne žalobca opravil písomným podaním zo dňa 15.06.2018, doručeným okresnému súdu dňa 18.06.2018 /č.l. 108 spisu/. V nadväznosti na uvedené aj okresný súd uznesením č.k. 19CbZm/11/2016-147 zo dňa 04. marca 2019 opravil označenie žalovaného 2/ vo výroku I. uznesenia Okresného súdu Žilina č.k. 19CbZm/11/2016-87 zo dňa 18.01.2018, ktorým súd pripustil

pristúpenie žalovaného 2/ do konania a naň nadväzujúcu zmenu žaloby uvedením správneho mesiaca jeho narodenia a aktuálnej adresy trvalého bydliska. V zhode s bodom 9. odôvodnenia predmetného uznesenia súd aj vo vzťahu k námietkam žalovaného 2/ ohľadne momentu uplatnenia práva voči jeho osobe v tomto konaní poukazuje na stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v uznesení sp.zn. 1Cdo/232/2009 z 27.01.2011, v zmysle ktorého v súdnom konaní je nevyhnutné starostlivo rozlišovať medzi nedostatkami podmienok konania /neodstrániteľnými/, medzi ktoré patrí aj nedostatok spôsobilosti byť účastníkom konania a vadou žaloby spočívajúcou v označení inak nesporného účastníka konania, ktoré procesné situácie sú samostatne upravené a spája sa s nimi odlišný následok, vrátane rozdielnej reakcie, resp. procesného postupu súdu. Aplikáciu § 164 OSP /aktuálne § 224 CSP/ nevyklučuje okolnosť, že do rozhodnutia sa dostane nesprávnosť vymenovaná v tomto ustanovení v dôsledku toho, že žalobca urobil v žalobe chybu v písaní a počítaní alebo inú zrejmu nesprávnosť, ktorá zrejme nesprávnosť zostane súdom, aj účastníkmi konania nepovšimnutá. Vo svetle uvedeného písomné podanie žalobcu zo dňa 27.11.2017, doručené súdu dňa 29.11.2017, ktorým v konaní uplatnil svoje nároky voči žalovanému v rade 2/, obsahovalo v časti mesiaca narodenia žalovaného v rade 2/ a adresy jeho trvalého bydliska zrejme nesprávnosti, ktoré boli následne v priebehu konania žalobcom odstránené. Nie je pritom relevantné, že k odstráneniu týchto zrejmych nesprávností v označení žalovaného v rade 2/ došlo až po uplynutí trojročnej premičacej doby, nakoľko účinky uplatnenia práva žalobcu voči žalovanému rade 2/, ako už bolo súdom opakovane konštatované, nastali doručením návrhu na jeho pristúpenie do konania a zmenu žaloby súdu dňa 29.11.2017.

23. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že „Platnosť žalobcom predloženej zmenky, ani platnosť ručiteľského záväzku žalovaného v rade 2/ v postavení avalistu za vystaviteľa tejto zmenky nespochybňuje ani poukaz právneho zástupcu žalovaného v rade 2/ na Zákon č. 394/2012 Z.z. o obmedzení platieb v hotovosti, nakoľko v zmysle § 5 citovaného zákona v znení účinnom ku dňu vystavenia zmenky 02.06.2014, ak aj došlo k porušeniu zákazu podľa § 4, nie je tým dotknutá platnosť právnych úkonov, na základe ktorých sa vykonala platba v hotovosti. Za relevantné nepovažoval súd ani úvahy právneho zástupcu žalovaného v rade 2/, že nie je vylúčené, že môže ísť o pohľadávku z titulu protispoločenského alebo protiprávneho konania, z titulu žiadosti o poskytnutie úplatku, prípadne z titulu legalizácie príjmu z trestnej činnosti, nakoľko aj prípadné uplatnenie zmenky v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi by bol zmenkový dlžník povinný náležite skutkovo vymedziť a v konaní preukázať. Odkaz právneho zástupcu žalovaného v rade 2/ na Spoločného stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu a obchodnoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 20. októbra 2015 č. R 93/2015 rovnako nezodpovedal skutkovým okolnostiam prejednávanej veci, v ktorej žalobcom predložené zmenka nemala súvis so spotrebiteľským právnym vzťahom medzi stranami sporu.“ Okresný súd nepovažoval procesnú obranu žalovaného 2/ za dôvodnú a naopak žalobcom uplatnený nárok voči žalovanému 2/ na základe výsledkov vykonaného dokazovania vyhodnotil ako skutkovo a právne dôvodný, v dôsledku čoho vo vzťahu k žalovanému 2/ žalobe v celom rozsahu vyhovel. Vo výroku o nároku na náhradu trov konania vo vzťahu žalobcu a žalovaného 2/ rozhodol okresný súd podľa § 255 ods. 1 CSP, § 262 ods. 2 CSP.

24. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný 2/ (ďalej aj len „odvolateľ“) prostredníctvom právneho zástupcu, ktorý namietal, že napadnutý rozsudok nie je správny, pretože súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Rozhodnutie súdu prvého stupňa je podľa odvolateľa nepreskúmateľné a zjavne zasahujúce do princípu právnej istoty. „Rozhodnutie okresného súdu je zjavne nepreskúmateľné najmä z dôvodu, že z rozhodnutia súdu vôbec nie je zjavné, ako je objektívne možné pri nepreukázaní tvrdenej kauzy zmenky a jej následnej zmene kauzy, zaviazat' k plneniu ktoréhokoľvek zmenkového dlžníka či zmenkového ručiteľa, pričom nereagoval na sumár súdnych rozhodnutí vyšších súdnych inštancií, ktoré v obdobných právnych situáciách pri nepreukázaní tvrdenej kauzy zamietali návrh ako celok aj v časti smerujúcej proti zmenkovému avalistovi. Okrem toho konajúci súd nereagoval na to, že zákon zmenkový a šekový č. 191/1950 Zb. je v mnohých ustanoveniach už vývojom prekonaný právny predpis, ktorý aj z pohľadu tých ustanovení, o ktoré súd oprel svoje rozhodnutie, je prekonaný aj úpravou CSP (čl. 5) a aj Občianskeho zákonníka, (§ 3 ods. 1) ktoré nedovoľujú a priamo zakazujú súdu možnosť priznať právo v prípade jeho zneužitia, čo je aj tento prípad. Súd navyše nereagoval na výhradu k jeho procesnému postupu, keď žalobca zmenil kauzu zmenku, aj konajúci súd o tejto okolnosti procesne nijako nekonal, hoci bolo jeho povinnosťou rozhodnúť o prípustní zmeny žaloby. Rovnako tak súd k absencii realizácie postihových práv zo strany žalobcu voči žalovanému 2., síce na jednej strane poukázal a to, že ich absenciu má nahradiť podanie žaloby, avšak

opomenul vysporiadať sa s tým, že rozhodujúcim z pohľadu realizácie postihu je až moment doručenia žaloby žalovanému 2. (nie moment podania návrhu na pripustenie účastníka do konania) čo bolo učinené až po uplynutí 3 rokov a teda nárok bol v tom čase už zjavne premlčaný aj z pohľadu uplynutia 3. ročnej premlčacej lehoty.“

25. Žalobca v danej veci podal dňa 8.11.2016 žalobu len voči žalovanému a žalobca riadne už v prvom úkone učinenom voči súdu vymedzil kauzu zmenky, a to ako zmenku zaistujúcu záväzok žalovaného zo zmluvy o pôžičke poskytnutej žalobcom žalovanému. Tým žalobca vymedzil kauzu zmenky, čo má ten procesno-právny význam, že v danej veci sú prípustné aj kauzálne námietky proti zmenke. Tieto boli vznesené zo strany oboch žalovaných, pričom ich obrana poukazovala a to, že k poskytnutiu pôžičky, resp. pôžičiek nedošlo. V dôsledku tejto riadne a včas učinenej obrany žalovaných došlo v kontexte s obsahom rozhodnutia NS SR sp. zn. 1MObd0 V 9/2007 k preklopeniu dôkazného bremena na stranu žalobcu, ktorý ak by chcel byť v spore úspešný bol povinný preukázať, že pôžička v sume 92 779,- Eur bola žalovanému ním poskytnutá. O to viac, že z Urovnania záväzkov a pohľadávok z 16. 6. 2009, podpis ktorého žalobca tiež nepoprel, dokonca priznal jeho vystavenie, vyplýva, že žalobca prehlasuje, že ku dňu 16. 6. 2009 nemá žiadne pohľadávky proti žalovaným 1. a 2., a dokonca ani voči spoločnosti JOMAKO-Sk, spol. s r. o.. Žalobca napriek tomu, že o vzniku tejto procesnej situácie bol upovedomený v priebehu konania, ostal vo veci nečinný v tom smere, že hoci pôžička je reálny kontrakt, súdu nepredložil žiadny dôkaz, ktorý by preukazoval, že žalovanému odovzdal sumu 92 779,-Eur ako sumu údajne ním poskytovanej pôžičky, pričom súdu nedoložil ani zmluvu o pôžičke a ani príjmový pokladničný doklad či výpis z účtu, ktorý by bol spôsobilý preukázať jeho tvrdenie o poskytnutí pôžičky či pôžičiek. V tomto smere je pasivita žalobcu len priznaním, že k poskytnutiu žiadnej ním tvrdenej pôžičky nedošlo. Pasivita v tomto smere umožňuje prijať záver, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno svojich tvrdení, ktoré boli účinne popreté žalovanými. Žalobca si veľmi dobre uvedomil, že nie je schopný preukázať svoje prvotné skutkové tvrdenie o kauze uplatnenej zmenky - spočívajúcej v údajnej pôžičke finančných prostriedkov. „Potvrdením toho je zásadná zmena v jeho tvrdení na pojednávaní zo dňa 18. 6. 2019, kedy už netvrdil, že zmenka zaistuje pôžičku ale od základu zmenil kauzu zmenky tak, že začal tvrdiť, že zmenka zaistuje nedoplatok kúpnej ceny za stavbu budovy Zväzarmu v Dolnom Kubíne. Tvrdenie o novej kauze - nedoplatku kúpnej ceny bolo úplne vyvrátené. Spoločnosť JOMAKO - SK, spol. s r. o., (nie teda žalovaný 1. Z.) totiž kúpnu zmluvou z 11. 1. 2007 spísanou formou notárskej zápisnice č. N 3/2007 NZ 1360/2007 NCRIs 1369/2007 od žalobcu kúpila budova Zväzarmu v Dolnom Kubíne, za kúpnu cenu 3.500.000,-Sk. Z predložených príjmových pokladničných dokladov je zrejmé, že celá táto kúpna cena bola N. zaplatená v dvoch splátkach po 1.750.000,-Sk a to v dňoch 15. 2. 2007 a 18. 1. 2007. Z titulu uhradenia kúpnej ceny za danú nehnuteľnosť teda žalobca nemôže disponovať žiadnou pohľadávkou, pretože celá kúpna cena bola uhradená v rozsahu dohodnutej sumy 3.500.000,-Sk kupujúcim - JOMAKO - SK, spol. s r. o.. Po predložení dokladov o uzatvorení uvedenej kúpnej zmluvy a uhradení kúpnej ceny žalobca ostal „nemý“ v tom smere, že nepoprel uvedené skutkové tvrdenia žalovaného podopreté uvedenými listinnými dokladmi.“

26. V odvolaní odvolateľ uviedol, že „žalobca nielenže nepreukázal ním novotvrdenú kauzu zmenky, ale ním tvrdená kauza bola úplne a v celom rozsahu dôkazne vylúčená, pričom je zrejmá jej neexistencia. V tomto kontexte je viac než zrejmé, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno svojich tvrdení, a je doteraz otáznе na základe čoho a prečo žiada o zaplatenie 92 779 Eur. Rozhodnutie ktoré zaväzuje zmenkového ručiteľa plniť za zmenkového dlžníka niečo, o čom ani súd nevie, je principiálne nespravodlivé o to viac, že samotný dlžník nebol zaviazaný k žiadnemu plneniu.“ Pokiaľ ide o zmenu kauzy, a teda zásadnú a úplnú zmenu skutkových tvrdení kauzy zmenky zo strany žalobcu, táto sa nijako neodrazila v procesnom postupe súdu, ktorý bol povinný rozhodnúť o pripustení zmeny žaloby. Poukázal na závery Rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 M Obdo V 9/2007, nakoľko okresný súd o uvedenej zmene nerozhodol, tak mal zasiahnuť do práv žalovaného 2/, pretože ak by zmenu pripustil, čo bolo jeho povinnosťou, musel by logicky vyhodnotiť návrh za premlčaný, nakoľko zmena sa uskutočnila až dňa 18.6.2019, teda úplne jednoznačne po uplynutí aj 3 ročnej premlčacej doby. „Žalovaný 2. súčasne poukazuje na to, že žalobca pôvodnú žalobu voči žalovanému 1. podal už 8.11.2016, pričom táto nesmerovala voči osobe žalovaného 2. De iure si svoje údajné práva voči žalovanému 2. žalobca uplatnil až 18.6.2018 (kedy prvý krát v tomto konaní žalobca identifikoval ako svoju protistranu žalovaného 2.) nakoľko doteraz, ako sám na pojednávaní priznal so zmenkou oslovoval opakovane pána G., nakoľko sa mu zdalo nemorálne žalovať p. K., ktorému neboli poskytnuté žiadne finančné prostriedky. Jeho podanie z 29.11.2017 bolo žalovanému 2. doručené až 28.3.2018, kedy mu bolo doručené žaloba aj podanie žalobcu z 29.11.2017 a výzva súdu na vyjadrenie sa k žalobe. V týchto podaniach však nebol žalovaný 2. žalobcom riadne

označený ako osoba, voči ktorej má žaloba smerovať a neodstrániteľné chyby v návrhu na pripustenie ďalšieho účastníka do konania znamenajú, že v konaní žalobca nepostupoval riadne. Podanie žalobcu z 29.11.2017 ak by bolo právne úplné a obsahovo súrodé, by bolo v zmysle ustanovenia § 124 CSP spôsobilé privodiť hmotnoprávne účinky prerušenie plynutia premlčacej doby vo vzťahu k žalovanému 2. až dňa 28.3.2018, kedy tento úkon nadobudol účinnosť voči osobe žalovaného 2.. Toto podanie sa ale stalo bezvadným a procesne akceptovateľným až jeho následnou opravou zo strany žalobcu dňa 15.6.2018. "Ak okresný súd priznáva, že až doručenie zmenkovej žaloby žalovanému 2. má mať účinky prezentácie zmenky (strana 18 rozsudku posledná veta dole), potom k údajnej prezentácii zmenky žalovanému 2/ došlo až 28. 3. 2018 doručením vtedy stále ešte vadne podanej žaloby voči žalovanému 2/ (v tejto žalobe nebol žalovaný 2. riadne identifikovaný), pričom tento hmotnoprávny úkon, bol takto učený až po uplynutí 3 ročnej premlčacej doby, čo mal okresný súd vzhľadom k námietke premlčania zohľadniť vo svojom rozhodnutí s prihliadnutím na § 124 CSP, s obsahom ktorého sa súd nijako nevysporiadal. Prezentácia zmenky a jej predloženie na platenie je jednoznačne hmotnoprávny úkon, pričom tento úkon je voči žalovanému 2./ účinný až od okamihu, keď sa o ňom dozvedel, teda až doručením návrhu na pripustenie účastníka do konania žalovanému 2., čo sa stalo až dňa 28.3.2018. Dovtedy teda vo vzťahu k osobe žalovaného 2/ plynula nerušene premlčacia doba, a v čase jeho doručenia už bola márne uplynutá. Nakoľko žalovaný 2./ už vo svojom prvom podaní adresovanom súdu vzniesol námietku premlčania všetkých práv ktoré sú predmetom tohto konania, bolo povinnosťou súdu na ňu prihliadnuť. V tomto smere žalovaný poukazuje na to, že vo všeobecnosti platí, že nároky majiteľa voči zmenkovým ručiteľom sa premlčujú nie v 3 ročnej lehote, ale v zmysle § 70 ods. 2 zákona č. 191/1950 Zb. v lehote jedného roka od zročnosti zmenky pri tých zmenkách, ktoré obsahujú doložku „bez trov“ (ktoré je rovnoznačná s doložkou bez protestu prítomného v žalovanej zmenke). V danej veci sa uplatnili nároky zo zmeny, ktorá doložku „BEZ PROTESTU“ obsahuje, a preto by táto jednoznačne jednoročná lehota premlčania márne uplynula. V tomto smere je na mieste poukázať na závery Rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Obo/41/2015 z 3.11.2016, ktorý jednoznačne ustálil že dĺžka premlčacej doby v obdobných prípadoch je jeden rok. Na obsah tohto rozhodnutia namietaný rozsudok vôbec nereaguje a nevysporadúva sa s ním.

27. V odvolaní žalovaný 2/ uviedol, že nebol v podaní z 29.11.2017 označený tak, ako to vyplýva z § 133 ods. 1 CSP, fyzická osoba sa v žalobe označuje menom, priezviskom, adresou trvalého pobytu alebo pobytu, dátumom narodenia alebo iným identifikačným údajom. Tiež je na mieste poukázať na to, že práva z predloženej zmenky by boli v danom prípade prekludované v dôsledku ich zániku zo zákonných dôvodov, čoho potvrdením je aj výpoveď žalobcu.

28. Odvolateľ v odvolaní uviedol, že ak okresný súd poukázal na výpovede svedka Mgr. Z. H., tak na to, aby žalobca uniesol dôkaznú povinnosť prostredníctvom výpovede tohto svedka, nepodarilo sa mu to, a to aj preto že výpoveď uvedeného svedka je zjavne účelová. Svedok S.. H. totiž pri prvom výsluchu pred súdom uviedol, že sa na konkrétne sumy (na zmenkách) nepamätá, pričom uviedol, že „ v roku 2007 tam bola záložná zmluva, viac sa k tomu vyjadriť neviem, resp. myslím si že sa jednalo o nejaké priateľské gesto, nahradil žalobca záložné právo, ktorým mal zabezpečenú svoju pohľadávku na nehnuteľnostiach žalovaného“. Tento svedok pri svojej ďalšej výpovedi zo dňa 30.7.2019 úplne zmenil svoje predchádzajúce tvrdenia a zhodne so zmenenou výpoveďou samotného žalobcu uviedol, „že v roku 2007 G. I. nedoplatil kúpnu cenu za budovu Zväzarmu a na tento nedoplatok sa vystavila zmenka. Svedok na rozdiel od predchádzajúcej výpovede uviedol, že pokiaľ ide o sumu tak si myslí, že sa jednalo o 92.000,-Eur. Uvedený svedok sa teda záhadne rozepamätal aj na sumu, aj právny dôvod vystavenia zmenky, o čom pred viac ako rokom hovoril len úplne nejasne a hmlisto, čo svedčí len o tom, že výpoveď tohto svedka je nehodnoverná a procesne bez významu. Tento svedok teda nie je hodnoverný a zmena jeho výpovedí vo vyššie uvedených smeroch devaluje hodnovernosť a dôkaznú silu jeho svedeckej výpovede ako celku a to aj pokiaľ ide o jeho tvrdenia o údajnej totožnosti podpisov na zmenke.“ Žalovaný 2/ v odvolaní uviedol, že ak žalobca neuniesol dôkazné bremeno svojich kauzálnych tvrdení, tak nemôže byť vo veci úspešný, a to aj s poukazom na zásadu koncentrácie konania. Ak žalobca nevie preukázať ním tvrdenú a pôvodne riadne identifikovanú kauzu vystavenej zmenky, potom nie je možné priznať mu nárok, ktorý uplatňuje. V kontexte so zmenami jeho výpovede ako aj v kontexte s účelovou výpoveďou svedka Mgr. H. možno poukázať na to, že priznanie práva z takto predloženej zmenky odporuje zásade zákonnosti a spravodlivosti civilného procesu, pretože predložená zmenka už v kontexte s obsahom doteraz vykonaných dôkazov sa javí podľa žalovaného 2/ ako produkt zneužitia práva, ktoré nemôže požívať právnu ochranu. Naďalej je na mieste trvať na tom, že zmenka v danej veci pri vylúčení oboch tvrdených kauzách zmenky môže byť prostriedkom protispoločenskej činnosti,

legalizácie príjmu z trestnej činnosti, či legalizácie úplatku, a za daného stavu je nástrojom zneužitia práva. Toto tvrdenia žalovaného 2/ nebolo žalobcom nikdy spochybnené, aj preto mal z neho súd vychádzať. Súd v zmysle zásady spravodlivosti konania nie je oprávnený nárok z takejto pochybnej zmenky priznať. V súvislosti s danou spornou zmenkou kauzálny vzťah preukázaný nebol, a tiež nebol preukázaný základný záväzkový vzťah. Žalobca nepreukázal vymedzením konkrétnych skutkových okolností, aký konkrétny kauzálny vzťah predmetná zmenka kryje, nevedel to „doteraz“ špecifikovať, hoci to bol povinný preukázať. „V tomto smere je na mieste poukázať na publikáciu Zmenkové právo, komentár Dr. Karol Kislink, Dr. Ján Spišiak, dedičia, Heuréka, jún 2005, str. 151, v ktorej sa uvádza, že ak dojednanie, slúžiace za podklad zažalovanej zmenky, je tak neurčitej a všeobecnej povahy, že nie je spôsobilým dôvodom majetkovo-právneho záväzku, nemožno uplatňovať nároky zo zmenky (Czel. 704).“

29. Súčasne vo vzťahu k žalovanému 2/ možno poukázať aj na to, že žalobca nepreukázal realizáciu postihových práv voči jeho osobe v zákonom predpísanej lehote, resp. sám priznal že ich nere realizoval voči osobe žalovaného 2/, v dôsledku čoho tieto postihové práva voči nemu zanikli. Veľavravné v tomto smere je priznanie žalobcu, že on nedisponuje žiadnymi listinami, ktoré by preukazovali realizáciu postihových práv, ako aj jeho priznanie že nakoľko žalovaný 2/ pôžičku neprijal, rozhodol sa ho nežalovať, čo vedie k záveru, že voči nemu ani neuplatňoval postihové práva, v dôsledku čoho tieto voči osobe žalovanému 2/ márne zanikli s poukazom na obsah ustanovení § 38 ods. 1, § 53 ods. 1 z. č. 191/1950 Zb.. „Na margo neopodstatnenosti žaloby poukazujeme aj na rozhodnutie Vrchného soudu Praha č. 5Cmo 14/1997, podľa ktorého keby bola zabezpečená pohľadávka platná, plnením by zanikla, tým by zanikol aj dôvod zmenky.“

30. V odvolaní žalovaný 2/ uviedol, že „treba poukázať na závery judikátu č. 118 Krajského súdu Trenčín sp. zn. 15 Cb 54/01-42 z 17. 4. 2002, resp. rozsudok Okresného súdu Trenčín sp. zn. 37CbZm/45/2014, ako aj rozhodnutia NS SR na ktoré bolo poukázané počas konania zo strany žalovaného 2, ktoré v prípade nepreukázania kauzy zmenky vychádzali zo záveru o potrebe zamietnutia žaloby ako celku a to aj vo vzťahu k zmenkovému ručiteľovi.“ Pokiaľ ide o vady konania žalovaný 2/ poukazuje na to, že v danej veci nebola vypočutá znalkyňa K. a teda pochybnosti a výhrady k jej znaleckému posudku ostali nevysvetlené. Žalovaný 2/ nesúhlasí so závermi znaleckého posudku č. 19/2021 tohto znalca, pretože postupom ktorý predchádzal jeho vyhotoveniu bol podľa mienky žalovaného porušený obvyklý znalecký postup pri tomto druhu znaleckej činnosti. Znalec totižto nezabezpečoval vzorku písma od osoby žalovaného 2/, a tomuto nebolo umožnené pred znalcom uskutočniť vlastnoručné podpisy a predložiť svoju vzorku písma, hoci sme v tomto smere v podaní z 5.8.2020 takýto postup navrhovali. Navyše závery znaleckého posudku sú tak úplne nepreskúmateľné a neverifikovateľné. Znalec sa v znaleckom posudku vôbec nevyjadril k otázke nastolenej žalovaným 2/ v podaní z 5.8.2020, a nezodpovedal na otázku, či že podpis prítomný na predloženej zmenke je zameniteľný, resp. ľahko napodobiteľný, a najmä to či a ako sa tento podpis líši od pravých podpisov žalovaného 2/. Navyše zo znaleckého posudku je viac než zrejmé, že znalkyňa vôbec neporovnávala jednotlivé podpisy prítomné na listinách, ktoré predložil žalovaný ako porovnávací materiál s podpismi prítomnými na predloženej zmenke. Za daného stavu bol potom návrh na pribratie ústavu do konania za účelom spracovania kontrolného znaleckého posudku nesprávne zamietnutý. Navrhol, aby odvolací súd v zmysle § 388 CSP zmenil napadnutý rozsudok okresného súdu tak, že žalobu voči žalovanému 2/ zamietá v celom rozsahu, resp. dané súdne rozhodnutie podľa § 389 a § 391 CSP zruší a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

31. K doručenému odvolaniu žalovaného 2/ sa vyjadril písomne žalovaný (čl. 570 spisu a nasl.)

32. K doručenému vyjadreniu žalobcu sa žalovaný 2/ nevyjadril (čl. 574 spisu, doručienka čl. 574 rub spisu).

33. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného podľa § 379 v spojení s § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania a verejným vyhlásením rozsudku krajským súdom za rešpektovania § 219 ods. 1, 3 CSP bol rozsudok okresného súdu v napadnutých výrokoch potvrdený ako vecne správne rozhodnutie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

34. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal odvolanie žalovaného 2/ bez nariadenia pojednávania, sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 14CoZm/4/2022-609 zo dňa

12.06.2022 s tým, že podľa § 219 ods. 1, 3 CSP bolo miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámené na úradnej tabuli krajského súdu a na webovej stránke krajského súdu v lehota najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnému vyhláseniu rozsudku Krajským súdom v Žiline v spojení s § 378 ods. 1 CSP.

35. Podľa § 379 CSP, odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak a) od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý, b) ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov, c) určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

36. Podľa § 380 ods. 1 CSP, odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

37. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

38. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

39. Krajský súd uvádza, že sa za aplikácie ust. § 387 ods. 1, 2 CSP v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia okresného súdu a v podrobnostiach naň odkazuje. Práve z titulu aplikácie tohto ustanovenia nie je žiaduce, aby v odôvodnení rozhodnutia krajského súdu boli zopakované tie závery a zhodnotenia, ktoré už odzneli v odôvodnení prvoinštančného rozhodnutia. Je postačujúce, pokiaľ sa len k vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia, vo väzbe k odvolacím dôvodom zvýraznia právne významné, poprípade skutkovo rozhodné okolnosti. Tento postoj krajského súdu je aj v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 350/09 zo dňa 08. októbra 2009, v zmysle ktorého „...odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania“. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 170/2005, v zmysle ktorého „...pokiaľ v odvolacom konaní dôjde k potvrdeniu rozhodnutia súdu prvého stupňa, tak odvolací súd sa v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu“, a na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo 147/2011 z 25. apríla 2012, podľa ktorého „...odvolací súd, ktorý sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, neporušil zákon, ak v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a navyše tiež rozviedol vlastnú argumentáciu.“

40. Predmetom konania v prejednávanej veci bol žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie zmenkovej pohľadávky vo výške 92.779,- Eur s príslušenstvom na základe vlastnej zmenky vystavenej žalovaným 1/ dňa 02.06.2014 v Dolnom Kubíne na rad žalobcu na zmenkovú sumu 92.779,- Eur, splatnej dňa 30.12.2014 v Dolnom Kubíne s doložkou bez protestu, tak ako vo fotokópii táto zmenka je súčasťou spisového materiálu na č.l. 5 a 10 spisu. Voči žalovanému v 1/ žalobca uplatňoval svoj nárok ako voči vystaviteľovi predloženej vlastnej zmenky a voči žalovanému v 2/ v postavení zmenkového ručiteľa - avalistu za vystaviteľa predloženej zmenky.

41. Žalovaný 2/ v podanom odvolaní namietal nesprávne právne posúdenie veci prvoinštančným súdom. Krajský súd vo vzťahu k tejto námietke vo všeobecnosti uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Ani jedna z týchto situácií v predmetnej sporovej právnej veci nenastala.

42. Za skutkové vady je potrebné považovať aj také pochybenie súdu, ktoré spočíva v tom, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Predovšetkým takým dôvodom nesprávneho skutkového zistenia môže byť nesprávne hodnotenie dôkazných prostriedkov.

43. Zároveň vyčítal odvolateľ okresnému súdu, že nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

44. Odvolací súd považuje na tomto mieste za podstatné uviesť, že pokiaľ na podporu svojich tvrdení poukazoval primerane a podporne, z eurokonformného prístupu na judikatúru cudzieho štátu, tak takýto postup nie rozporný ani s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky napr. so závermi vyplývajúcimi z rozhodnutia sp. zn. III. ÚS 48/2018, v zmysle ktorých „Aj keď judikatúra súdov iných štátov je pre slovenské právne prostredie nepoužiteľná, ústavný súd poukázal na uvedené rozhodnutie českého súdu preto, lebo sa s ním stotožňuje, preberá ho, a predovšetkým ho považuje za ústavne konformný výklad ustanovenia“.

45. Zdôrazňuje odvolací súd, že žalobca si uplatňoval nárok na zaplatenie 92 779, Eur zmenkovej sumy. Pokiaľ žalovaný 2/ namietal v odvolaní, že okresný súd nedostatočne posúdil skutkový stav s poukazom primárne na zmluvu o prevode obchodného podielu a okresný súd pri posudzovaní dôvodnosti nároku žalobcu, ktorý svoj nárok uplatnil na zaplatenie zmenkovej sumy, vychádzal potom zo zmenky, predloženej žalobcom, tak správne podľa záverov odvolacieho súdu v odvolacom konaní konštatoval vznik zmenkového záväzku žalovaného 2/ voči žalobcovi v postavení avalistu za vystaviteľa zmenky. Správne okresný súd, podľa záverov odvolacieho súdu, konštatoval, že záväzok zmenkového ručiteľa ku zmenke ako listinnému cennému papieru je rovnako ako celá zmenka nesporný a abstraktný. K platnosti zmenkového ručiteľa postačuje, aby podpis dlžníka bol platný formálne, nie je potrebné, aby tento dlžník bol zaviazaný zo zmenky aj materiálne a rovnako nesporný a abstraktný je aj nárok ručiteľa, ktorý zaplatí proti dlžníkovi, za ktorého ručiteľstvo smeruje a osobám tomuto dlžníkovi zmenečne zaviazanými. Závery v rovine skutočností, že zmenkový ručiteľ nevystupuje ani nepriamo do mimozmenečných vzťahov dlžníka, aj keď so zmenkou súviseli, nezakladá sa tým právo ručiteľa namietat okolnosti z kauzálnych vzťahov tohto dlžníka k iným osobám, boli dotvrdené poukazom okresného súdu na rozsudok Vrchného súdu v Prahe zo dňa 26.3.2002 sp.zn. 5Cmo/11/2002, ktorým skutočnostiam odvolateľ v podanom odvolaní nevenoval žiadnu pozornosť. Ak okresný súd konštatoval, že zmenkový ručiteľ je samostatným dlžníkom a nie dlžníkom akcesorickým, akým je bežný ručiteľ podľa občianskeho alebo obchodného práva, tak i s týmto záverom sa odvolací súd stotožnil ako vecne správnym. Za nosný v tomto smere považoval odvolací súd záver okresného súdu, ktorý nenašiel premietnutie v odvolaní žalovaného, a to, že avalista nemôže proti majiteľovi zmenky uplatniť námietky zmenkového dlžníka, ale len námietky vyplývajúce z iných vlastných mimozmenkových vzťahov. Ide o závery, vyplývajúce z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Obo/362/2005 z 1.11.2008. Z uvedeného, ak okresný súd potom nevyhodnotil ako relevantné tvrdenia žalovaného 2/, že žalobca finančné prostriedky žalovanému 1/ nevydal, vo vzťahu ku ktorému záveru sa čiastočne viazala i odvolacia argumentácia žalovaného 2/, tak odvolací súd sa s týmto záverom okresného súdu stotožnil, keďže nebolo preukázané, že by na základe dohody medzi žalobcom a žalovaným 2/, ak žalovaný 2/ v postavení avalistu za vystaviteľa zmenky, bol oprávnený brániť sa voči povinnosti zmenku zaplatiť, a to kauzálnymi námietkami vyplývajúcimi zo vzájomných vzťahov medzi žalobcom ako prvým majiteľom zmenky a vystaviteľom zmenky. Ak odvolateľ namietal v odvolaní, že „že žalobca riadne už v prvom úkone účinenom voči súdu vymedzil kauzu zmenky, a to ako zmenku zaistujúcu záväzok žalovaného zo zmluvy o pôžičke poskytnutej žalobcom žalovanému. Tým žalobca vymedzil kauzu zmenky, čo má ten procesno-právny význam, že v danej veci sú prípustné aj kauzálne námietky proti zmenke“, tak v zmysle vyššie uvedeného v tomto odseku rozhodnutia odvolacieho súdu, nebolo možné za skutkového stavu, tak ako bol ustálený okresným súdom, konštatovať práva odvolateľa z iných vlastných mimozmenkových vzťahov, ktoré by mu umožňovali uplatniť námietky tak ako uvádzal v odvolaní. Pre odstránenie pochybností odvolací súd na tomto mieste cituje z napadnutého rozhodnutia okresného súdu z ods. 51. „ V súvislosti so vznesenou kauzálnou námietkou žalovaného v rade 2/ súd uvádza, že podpisom zmenky per aval žalovaný v rade 2/ nevstúpil do mimozmenkových vzťahov medzi žalobcom a žalovaným v rade 1/ a nezaložilo sa tým právo žalovaného v rade 2/ ako zmenkového ručiteľa namietat okolnosti z kauzálnych vzťahov medzi žalobcom a žalovaným v rade 1/. Právo kauzálnych námietok žalovaného v rade 2/ by mohla založiť len zmluva medzi majiteľom zmenky /žalobcom/ a zmenkovým ručiteľom /žalovaným v rade 2/, ktorej existencia v konaní tvrdená ani preukázaná nebola. Vzhľadom na abstraktnosť zmenkového ručenia žalovaného v rade 2/ tak súd konštatuje, že žalovaný

v rade 2/ nebol v konaní oprávnený vznášať kauzálne námietky z mimozmenkových vzťahov medzi žalobcom a žalovaným v rade 1/“, ktorá argumentácia však nenašla odzrkadlenie v odvolaní odvolateľa.

46. Ak v rámci podaného odvolania žalovaný 2/ namietal, že postupom okresného súdu došlo k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom, keďže okresný súd ho nevypočul k veci, tak odvolací súd konštatuje, že výsluch žalovaného 2/ ako sporovej strany je len jedným z dôkazných prostriedkov a pokiaľ v konaní pred okresným súdom k veci boli produkované iné dôkazy, z ktorých okresný súd ustálil dôvodnosť žalobcovho nároku, tak ani z tejto roviny nebolo možné konštatovať, že by postupom okresného súdu došlo k odňatiu možnosti žalovanému konať pred súdom. Krajský súd zdôrazňuje, že nedošlo k porušeniu ani ústavou garantovaných práv žalovanému 2/ ako účastníkovi súdneho konania podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Ide o právo v danom prípade žalovaného 2/ ako sporovej strany, aby sa jej vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov v prítomnosti s tým, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonaným dôkazom, pričom k realizovaniu tohto práva žalovaným postupom okresného súdu, ktorý je vyhodnotený krajským súdom ako súladným so zákonom, boli žalovanému vytvorené podmienky. V tomto smere poukazuje odvolací súd na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 2Cdo 96/99, podľa ktorého právnej vety „...výsluch účastníka konania je iba jedným z dôkazných prostriedkov. Nevykonanie dôkazu výsluchom účastníka konania nie je postupom, ktorým súd odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom podľa ust. § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku“.

47. V odvolaní odvolateľ uviedol, že „žalobca nielenže nepreukázal ním novotvrdenú kauzu zmenky, ale ním tvrdená kauza bola úplne a v celom rozsahu dôkazne vylúčená, pričom je zrejme jej neexistencia. V tomto kontexte je viac než zrejme, že žalobca neunesol dôkazné bremeno svojich tvrdení, a je doteraz otázne na základe čoho a prečo žiada o zaplatenie 92 779 Eur. Rozhodnutie ktoré zaväzuje zmenkového ručiteľa plniť za zmenkového dlžníka niečo, o čom ani súd nevie, je principiálne nespravodlivé o to viac, že samotný dlžník nebol zaviazaný k žiadnemu plneniu.“ Odvolací súd uvádza, že ak žalovaný 2/ zastúpený právnym zástupcom vyčíta okresnému súdu, že ani okresný súd nevie začo má zmenkový ručiteľ plniť, tak potom je podľa odvolacieho súdu namieste poukázať na závery vyplývajúce z rozsudku okresného súdu, ktorý jednoznačne uviedol, že ručiteľ (aval, teda žalovaný 2/) môže podľa Čl. I § 17 Zákona zmenkového a šekového namietat' majiteľovi zmenky námietky, ktoré sa zakladajú na jeho vlastných vzťahoch k majiteľovi zmenky, nie však na vzťahoch zmenkovo zaviazanej osoby, za ktorú bolo ručiteľstvo prevzaté (avaláta) k majiteľovi zmenky. V zhode s okresným súdom i odvolací súd pripomína vzhľadom na argumentáciu odvolateľa, zastúpeného právnym zástupcom, že Zákon zmenkový a šekový neobsahuje právnu úpravu podobnú § 548 ods. 2 Občianskeho zákonníka alebo § 306 ods. 2 Obchodného zákonníka, podľa ktorého môže ručiteľ proti veriteľovi uplatniť všetky námietky, ktoré by mal proti veriteľovi dlžník. Zákon zmenkový a šekový žiadne takéto ustanovenie neobsahuje, nakoľko by to poprelo význam a zmysel zmenky ako prevoditeľného cenného papiera, pokiaľ by dlžník zo zmenky mohol činiť majiteľovi námietky z kauzálnych vzťahov iných osôb. Ak žalovaný 2/ prostredníctvom právneho zástupcu namietal nespravodlivosť rozhodnutia okresného súdu v tejto rovine, bolo plne v jeho dispozičnej sfére relevantne vyvrátiť závery okresného súdu, korešpondujúce judikatúre, v zmysle ktorej je zmenkový ručiteľ samostatným dlžníkom a nie je dlžníkom akcesorickým, akým je bežný ručiteľ podľa Občianskeho alebo Obchodného zákonníka. Obdobný záver, a to aj s odkazom na svoju skoršiu judikatúru prijal aj Najvyšší súd ČR v uznesení zo dňa 24.04.2007 spis. zn. 29Odo 1379/2006, z právnej vety ktorého vyplýva, že zmenečný ručiteľ nemôže uplatniť proti zmenkovému platobnému rozkazu námietky, ktoré sa zakladajú výlučne na vzťahu remitenta a akceptanta (popríklad vystaviteľa), ale môže uplatniť námietky, ktoré sa zakladajú na jeho vlastnom vzťahu k remitentovi. Záver, že avalista nemôže proti majiteľovi zmenky uplatniť námietky zmenkového dlžníka, ale len námietky vyplývajúce z ich vlastných mimozmenkových vzťahov, vyplýva aj z rozsudku Najvyššieho súdu SR spis. značka 3Obo 362/2005 z 01.11.2008 tak, ako odvolací súd uviedol už vyššie. Odvolací súd v tejto rovine pripomína, že Ústavný súd SR vo svojom rozhodnutí sp.zn. IV. ÚS 383/2011-12 z 8. septembra 2011 skúmal ústavnosť vyslovených záverov „.....Zmenkové ručenie je zabezpečovacím vzťahom, v ktorom zmenkový ručiteľ vyznačí svoj záväzok popri niektorej inej zmenkovo zaviazanej osobe. Záväzok ručiteľa je akcesorický ku zmenke ako listine a je nezávislý na záväzku dlžníka. Ak by sa aj dlžník zbavil záväzku zo zmenky preukázaním námietok, zmenkový veriteľ sa môže úspešne domôcť plnenia voči ručiteľovi, pretože avalista nemôže proti majiteľovi zmenky uplatniť námietky zmenkového dlžníka, ale len námietky vyplývajúce z ich vlastných mimozmenkových vzťahov. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že záväzok zmenkového ručiteľa je nezávislý na záväzku dlžníka. Aj v prípade, ak by sa dlžník zbavil svojej povinnosti vyplývajúcej zo zmenky preukázaním námietok, môže sa zmenkový veriteľ úspešne domôcť plnenia voči ručiteľovi. Zmenkový ručiteľ (aval) môže podľa § 17 Zmenkového a šekového

zákona robiť majiteľovi zmenky námietky, ktoré sa zakladajú na jeho vlastných vzťahoch k majiteľovi zmenky, nie však na vzťahoch zmenkovo zaviazanej osoby, za ktorú bolo ručenie prevzaté k majiteľovi zmenky. Podľa § 7 Zmenkového a šekového zákona, ak sú na zmenke podpisy osôb, ktoré sa nemôžu zmenečne zaväzovať, podpisy nepravé, podpisy vymyslených osôb alebo podpisy, ktoré z nejakého iného dôvodu nezaväzujú osoby, ktoré sa na zmenku podpísali alebo v mene ktorých bola zmenka podpísaná, nemá to vplyv na platnosť záväzkov ostatných osôb na nej podpísaných. Ručiteľský záväzok je platný aj vtedy, ak záväzok toho, za koho sa zaručil je neplatný z iného dôvodu, než pre vadu formy. Záväzok zmenkového ručiteľa sa pridružuje záväzku hlavného dlžníka len čo do jeho formálnej platnosti, inak sa však proti tomuto záväzku osamostatňuje. Ak je záväzok hlavného dlžníka neplatný z iného dôvodu, než pre vadu formy, nedotýka sa to platnosti avalistu. Zo zásady samostatnosti zmenkových podpisov a záväzkov vyplýva tiež zásada, že avalista sa nemôže dovolávať materiálnej neplatnosti podpisu vystaviteľa a naopak“ a dospieť k súladnosti so zákonom.

48. Vo vzťahu k tvrdeniu žalovaného 2/ v odvolaní, tak ako poukázal okresný súd poukazuje i odvolací súd na závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v uznesení sp.zn. 1Cdo/232/2009 z 27.01.2011, v zmysle ktorého v súdnom konaní je nevyhnutné starostlivo rozlišovať medzi nedostatkami podmienok konania /neodstrániteľnými/, medzi ktoré patrí aj nedostatok spôsobilosti byť účastníkom konania a vadou žaloby spočívajúcou v označení inak nesporného účastníka konania, ktoré procesné situácie sú samostatne upravené a spája sa s nimi odlišný následok, vrátane rozdielnej reakcie, resp. procesného postupu súdu. Aplikáciu § 224 CSP nevyklučuje okolnosť, že do rozhodnutia sa dostane nesprávnosť vymenovaná v tomto ustanovení v dôsledku toho, že žalobca urobil v žalobe chybu v písaní a počítaní alebo inú zrejmu nesprávnosť, ktorá zrejme nesprávnosť zostane súdom, aj účastníkmi konania nepovšimnutá. Vzhľadom na uvedené potom písomné podanie žalobcu zo dňa 27.11.2017, doručené okresnému súdu dňa 29.11.2017, ktorým v konaní uplatnil svoje nároky voči žalovanému 2/, obsahovalo v časti mesiaca narodenia žalovaného 2/ a adresy jeho trvalého bydliska zrejme nesprávnosti, ktoré boli následne v priebehu konania žalobcom odstránené. Nie je pritom relevantné nielen podľa okresného súdu, ale ani podľa odvolacieho súdu, že k odstráneniu týchto zrejmych nesprávností v označení žalovaného 2/ došlo až po uplynutí trojročnej premičacej doby, nakoľko účinky uplatnenia práva žalobcu voči žalovanému 2/, ako už bolo súdom opakovane konštatované, nastali doručením návrhu na jeho pristúpenie do konania a zmenu žaloby súdu dňa 29.11.2017.

49. Žalovaný 2/ v odvolaní namietal, že „ak žalobca neuniesol dôkazné bremeno svojich kauzálnych tvrdení, tak nemôže byť vo veci úspešný, a to aj s poukazom na zásadu koncentrácie konania. Ak žalobca nevie preukázať ním tvrdenú a pôvodne riadne identifikovanú kauzu vystavenej zmenky, potom nie je možné priznať mu nárok, ktorý uplatňuje. V kontexte so zmenami jeho výpovede ako aj v kontexte s účelovou výpoveďou svedka Mgr. H. možno poukázať na to, že priznanie práva z takto predloženej zmenky odporuje zásade zákonnosti a spravodlivosti civilného procesu, pretože predložená zmenka už v kontexte s obsahom doteraz vykonaných dôkazov sa javí ako produkt zneužitia práva, ktoré nemôže požívať právnu ochranu. Naďalej je na mieste trvať na tom, že zmenka v danej veci pri vylúčení oboch tvrdených kauzách zmenky môže byť prostriedkom protispoločenskej činnosti, legalizácie príjmu z trestnej činnosti či legalizácie úplatku, a za daného stavu je nástrojom zneužitia práva. Toto tvrdenia žalovaného 2/ nebolo žalobcom nikdy spochybnené, aj preto mal z neho súd vychádzať. Súdom v zmysle zásady spravodlivosti konania nie je oprávnený nárok z takejto pochybnej zmenky priznať.“ V rozsahu tejto odvolacej argumentácie odvolací súd uvádza, že žalovaný v nej vôbec nezohľadnil skutočnosti vyplývajúce z rozhodnutia okresného súdu najmä z ods. 50., 51. a odvolací súd potom pripomína, že „Žalovaný v rade 2/ v rámci procesnej obrany namietal nedostatok kauzy žalobcom predloženej zmenky, kedy uvádzal, že žalobca nepreukázal existenciu kauzálneho záväzkovo-právneho vzťahu medzi ním a žalovaným v rade 1/, ktorý mal byť zmenkou zabezpečený, z ktorého dôvodu neexistuje záväzok, za ktorý by žalovaný v rade 2/ mohol ručiť. V súvislosti so vznesenou kauzálnou námietkou žalovaného v rade 2/ súd uvádza, že podpisom zmenky per aval žalovaný v rade 2/ nevstúpil do mimozmenkových vzťahov medzi žalobcom a žalovaným v rade 1/ a nezaložilo sa tým právo žalovaného v rade 2/ ako zmenkového ručiteľa namietat okolnosti z kauzálnych vzťahov medzi žalobcom a žalovaným v rade 1/. Právo kauzálnych námietok žalovaného v rade 2/ by mohla založiť len zmluva medzi majiteľom zmenky /žalobcom/ a zmenkovým ručiteľom /žalovaným v rade 2/, ktorej existencia v konaní tvrdená ani preukázaná nebola. Vzhľadom na abstraktnosť zmenkového ručenia žalovaného v rade 2/ tak súd konštatuje, že žalovaný v rade 2/ nebol v konaní oprávnený vznášať kauzálne námietky z mimozmenkových vzťahov medzi žalobcom a žalovaným v rade 1/.“

50. V odvolaní žalovaný 2/ prostredníctvom právneho zástupcu namietal, že „Okrem toho konajúci súd nereagoval na to, že zákon zmenkový a šekový č. 191/1950 Zb. je v mnohých ustanoveniach už vývojom prekonaný právny predpis, ktorý aj z pohľadu tých ustanovení, o ktoré súd oprel svoje rozhodnutie, je prekonaný aj úpravou CSP (čl. 5) a aj Občianskeho zákonníka, (§ 3 ods. 1) ktoré nedovoľujú a priamo zakazujú súdu možnosť priznať právo v prípade jeho zneužitia, čo je aj tento prípad.“ K námietke žalovaného 2/ uplatnenej jeho právnym zástupcom v rovine aplikácie zákona, ktorý „ zákon zmenkový a šekový č. 191/1950 Zb. je v mnohých ustanoveniach už vývojom prekonaný právny predpis“, odvolateľ napriek tomu, že bol zastúpený právnym zástupcom neuviedol, z ktorých konkrétnych skutkových okolností a v nadväznosti nato potom ustanovení samotného zákona vychádzal a ktorých sa táto námietka týka, (pričom ani v prvoinštančnom konaní tieto skutočnosti primárne v skutkovej rovine nezrejmil) tak, aby moli predstavovať relevantný odvolací dôvod. Samotné rozhodnutie v neprospech žalovaného 2/, aplikujúc okresným súdom zákon zmenkový a šekový č. 191/1950 Zb., vzhľadom na charakter uplatneného nároku žalobou, predsa bez ďalšieho nemôže nepredstavovať prekonanie celého právneho predpisu, len preto že obrane žalovaného 2/ nebolo vyhovené. Ak žalovaný 2/ konajúci právnym zástupcom poukázal na Čl. 5 CSP vo väzbe na § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, konštatujúc prípad zneužitia, tak bolo jeho dôkaznou povinnosťou označiť konkretizovať skutkové okolnosti a následne k tomu poskytnúť svoje hodnotenie a posúdenie. V rovine týchto záverov je zrejme, že okresný súd a následne odvolací súd sa riadil i zásadou, že súd pozná právo, pričom je „ zrejme, že občianske súdne konanie je ovládané i zásadou iura novit curia (práva pozná súd). Účastníci konania nie sú povinní uplatnený nárok ani obranu proti nemu právne kvalifikovať, pretože právna kvalifikácia veci je vecou súdu. Musia ale uviesť rozhodné skutočnosti, ktoré umožnia súdu, aby uplatnený nárok alebo obranu proti nemu právne kvalifikoval. Súd tak skúma, či tvrdené skutočnosti možno podriaďiť pod hypotézu niektorej právnej normy tak, aby z dispozície tejto právnej normy bolo možné vyvodiť plnenie, prípadne určiť, či tu žalobcom požadovaný právny vzťah alebo právo je alebo nie je, alebo potvrdiť také skutočnosti, ktoré bránia tomu, aby bolo žalobe vyhovené. Ak účastník uvedie rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodzuje ním tvrdený nárok alebo obranu proti nemu, ale s týmito skutočnosťami spája nesprávne právne následky, nie je súd viazaný právnym názorom účastníka a je povinný posúdiť vec podľa tých právnych noriem, ktoré na tvrdený a súdom zistený skutkový stav dopadajú“ (uznesenie Najvyššieho súdu zo dňa 22.09.2010, sp.zn. 5Cdo 196/2009), avšak nezistil, že by okresný súd nepostupoval v zmysle postulátov z predmetného rozhodnutia.

51. V odvolaní žalovaný 2/ uviedol, že „treba poukázať na závery judikátu č. 118 Krajského súdu Trenčín sp. zn. 15 Cb 54/01-42 z 17.4.2002, resp. rozsudok Okresného súdu Trenčín sp. zn. 37CbZm/45/2014, ako aj rozhodnutia NS SR, na ktoré bolo poukázané počas konania zo strany žalovaného 2, ktoré v prípade nepreukázania kauzy zmenky vychádzali zo záveru o potrebe zamietnutia žaloby ako celku a to aj vo vzťahu k zmenkovému ručiteľovi.“ Odvolací súd uvádza, že rozhodnutia, na ktoré bolo poukazované v odvolaní, ktoré sú rozhodnutiami odvolacích súdov, a to krajských súdov, nemožno označiť za judikáty. Ak poukazoval žalovaný 2/ vo svojom odvolaní a následne i vo vyjadrení na ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, tak v zmysle rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 87/1993, je obsahom princípu právneho štátu, vytvorenie istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď. Za ustálenú judikatúru pre účely jej záväznosti a potreby odôvodnenia odchýlenia sa od takéhoto záväzného názoru Najvyššieho súdu (žalobca poukazoval však na rozhodnutie krajských súdov) má významnú hodnotu aj to, či bolo takéto rozhodnutie publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej aj len „Zbierka“), teda bolo odsúhlasené príslušným kolégiom pripomienkované predpokladaným spôsobom, a je teda považované za súčasť ustálenej judikatúry v obdobných veciach. Až pokiaľ určitý právny názor bol opakovane potvrdený Najvyšším súdom Slovenskej republiky, ide skutočne o ustálenú judikatúru, teda o názor najvyššieho súdu, nie iba o názor jedného senátu. Vzhľadom na tieto postuláty potom nebolo možné odvolaciemu súdu stotožniť sa s argumentáciou žalovaného 2/ v odvolaní, ak poukazoval na rozhodnutia iných okresných súdov a iných krajských súdov. V súvislosti s uvedenými závermi pre úplnosť odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. októbra 2016, sp.zn. 3Cdo 136/2016 v zmysle ktorého, výklad, ktorý sa podáva v publikovanom judikáte, nie je síce právne (de jure) záväzný fakticky (de facto) má ale vysokú vecnú autoritu. I keď judikatúra Najvyššieho súdu nie je formálne záväzná ipso jure, normatívnu silu má, a to tak vo vertikálnej línii (voči súdom nižších stupňov), ako aj v horizontálnej línii (medzi jednotlivými senátmi a kolégiami Najvyššieho súdu navzájom). Odvolací súd poukazuje na Čl. 2 CSP a zvyrazňuje, že vo vymedzení základných princípov tohto článku je formulovaný princíp právnej istoty, ako stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych

autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom môže každý legitímne očakávať, že jeho spor bude spravodlivo rozhodnutý.

52. V súvislosti s vyššie uvedenými skutočnosťami odvolací súd poukazuje nato, že nárok žalobcu uplatnený voči žalovanému 2/ ako ručiteľovi zo zmenky podrobil i testu v zmysle záverov vyplývajúcich z rozhodnutia Ústavného súdu SR, v zmysle ktorého „.....Pokiaľ sa zoberie do úvahy rozdielny právny základ uplatňovania nároku na úrok zo zmenkového vzťahu a nároku na úrok z omeškania z kauzálneho záväzku bez toho, aby sa zohľadnili individuálne okolnosti daného prípadu, najmä aspekt akcesority ručiteľského vzťahu, splatenie pôžičky ručiteľmi, zaplatenie zmenkových úrokov ručiteľmi, môže ísť o prísny a neadekvátne formalistický prístup k posudzovanej veci, umožňujúci presadenie zrejmej nespravodlivosti. Aj keď vzhľadom na rozdielnosť právneho základu ide formálnoprávne o správne použitie práva, na druhej strane tento právny záver naráža na morálny problém tkvejúci v otázke, či je spravodlivé a súladné s dobrými mravmi „sankcionovať“ ručiteľa zaplatením úrokov z omeškania z kauzálneho záväzku popri úrokoch zmenkových (t. j. dvakrát). Nemožno sa vyhnúť pochybnosti o súlade takéhoto stavu so všeobecne uznávanými pravidlami správania a s mravnými zásadami spoločenského poriadku a priznanie tohto nároku bez zohľadnenia špecifik konkrétnej veci vyznieva neprímerane tvrdo. Ručiteľský záväzok má akcesorickú povahu a je záväzkom existujúcim vedľa hlavného záväzku, ktorým je vzťah veriteľa a dlžníka. Primeranosť úrokov vo väzbe na dobré mravy by mala platiť o to viac vo vzťahu k ručiteľovi, ktorý je druhotným subjektom vo veriteľsko-dlžníckom vzťahu a nesie bremeno pôžičky, hoci prvotným dlžníkom nebol a nie je.“ (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 47/2019 z 15. októbra 2019). Z odôvodnenia rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 47/2019 z 15. októbra 2019 vyplýva z ods. 46. „ Dôvodia rozporom s inštitútom dobrých mravov, keď poukazujú na to, že v rámci namietaného konania boli zaviazaní k úhrade úroku z omeškania vo výške 13 %, hoci v skôr začatom v zmenkovom konaní už boli zaviazaní k povinnosti zaplatiť 6 % úrok, t. j. spolu mali žalobcov zaplatiť úroky z omeškania vo výške 19 %.“ Odvolací súd vzhľadom na závery konštatované v rozhodnutí Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 47/2019 z 15. októbra 2019 „Nárok zo zmenkového záväzku a nárok z kauzálneho záväzku sú totiž dva odlišné, na sebe nezávislé nároky“, „inak povedané, pokiaľ sa zoberie do úvahy rozdielny právny základ uplatňovania oboch nárokov bez toho, aby sa zohľadnili individuálne okolnosti daného prípadu, najmä aspekt akcesority ručiteľského vzťahu, splatenie pôžičky ručiteľmi, zaplatenie zmenkových úrokov ručiteľmi“ pri posúdení skutočností, ktoré boli predmetom tohto odvolacieho konania, nemohol konštatovať ich vplyv na závery prijaté okresným súdom, ak ústavný súd nepovažoval za neústavný základ nároku vyplývajúci z ručiteľského vzťahu, v ktorom oproti sebe stojí zmenka ako abstraktný cenný papier, ktorý bol avalovaný žalovaným 2/, proti ktorému stojí obrana žalovaného 2/. Ak ústavný súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že považuje za samozrejmé a určujúce pre hľadanie práva, že vždy je nevyhnutné vychádzať z individuálnych rozmerov každého jednotlivého prípadu, ktoré sú založené na konkrétnych skutkových zisteniach, tak odvolací súd uvádza, že nemohol vzhľadom na skutkové okolnosti prejednávanej veci v zmysle Čl.2 CSP nerešpektovať závery, ktoré konštatoval Ústavný súd SR vo svojom rozhodnutí sp.zn. IV. ÚS 383/2011-12 z 8. septembra 2011 „.....Zmenkové ručenie je zabezpečovacím vzťahom, v ktorom zmenkový ručiteľ vyznačí svoj záväzok popri niektorej inej zmenkovo zaviazanej osobe. Záväzok ručiteľa je akcesorický ku zmenke ako listine a je nezávislý na záväzku dlžníka. Ak by sa aj dlžník zbavil záväzku zo zmenky preukázaním námietok, zmenkový veriteľ sa môže úspešne domôcť plnenia voči ručiteľovi, pretože avalista nemôže proti majiteľovi zmenky uplatniť námietky zmenkového dlžníka, ale len námietky vyplývajúce z ich vlastných mimozmenkových vzťahov. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že záväzok zmenkového ručiteľa je nezávislý na záväzku dlžníka. Aj v prípade, ak by sa dlžník zbavil svojej povinnosti vyplývajúcej zo zmenky preukázaním námietok, môže sa zmenkový veriteľ úspešne domôcť plnenia voči ručiteľovi. Zmenkový ručiteľ (aval) môže podľa § 17 Zmenkového a šekového zákona robiť majiteľovi zmenky námietky, ktoré sa zakladajú na jeho vlastných vzťahoch k majiteľovi zmenky, nie však na vzťahoch zmenkovo zaviazanej osoby, za ktorú bolo ručenie prevzaté k majiteľovi zmenky“, ktoré závery v konečnom dôsledku zodpovedajú už ustálenej judikatúre(na túto poukázal už i okresný súd v napadnutom rozhodnutí), odbornej literatúre (napr. Z. Kovařík-Směnka a šek-4.vydání). Dobré mravy sú neurčitým právnym pojmom, ktorý nemá legislatívne zakotvenie v žiadnom právnom predpise. Ide o pravidlá morálneho charakteru, všeobecne platné v demokratickej spoločnosti, v ktorej sa uplatňuje a presadzuje vzájomná slušnosť, ohľaduplnosť a vzájomné rešpektovanie. Ide v podstate o súhrn určitých etických a kultúrnych pravidiel, ktoré sú prirodzene uznávané v spoločnosti. Obsah pojmu dobrých mravov je dopĺňaný teóriou a súdnou praxou. Z judikatúry možno vyvodiť, že sú vykladané ako súhrn spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré v historickom vývoji osvedčujú istú

nemennosť, vystihujú podstatné historické tendencie, sú zdieľané rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu noriem základných. Napriek absencii legálnej definície na ne Občiansky zákonník odkazuje na viacerých miestach (napr. § 3, § 39, § 148 ods. 2, § 424, § 469a, § 482 a pod.). Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nemohol potom konštatovať ani rozpor záverov okresného súdu s dobrými mravmi, ak závery okresného súdu rešpektujú judikatúru, právnu úpravu, odbornú literatúru a vychádzajú z postulátov, že záväzok ručiteľa je nezávislý na záväzku dlžníka.

53. V odvolaní žalovaný 2/ namietal, „.....že v roku 2007 G. I. nedoplatil kúpnu cenu za budovu Zväzarmu a na tento nedoplatok sa vystavila zmenka. Svedok na rozdiel od predchádzajúcej výpovede uviedol, že pokiaľ ide o sumu tak si myslí, že sa jednalo o 92.000,-Eur. Uvedený svedok sa teda záhadne rozepamätal aj na sumu, aj právny dôvod vystavenia zmenky, o čom pred viac ako rokom hovoril len úplne nejasne a hmlisto, čo svedčí len o tom, že výpoveď tohto svedka je nehodnoverná a procesne bez významu. Tento svedok teda nie je hodnoverný a zmena jeho výpovedí vo vyššie uvedených smeroch devaluje hodnovernosť a dôkaznú silu jeho svedeckej výpovede ako celku a to aj pokiaľ ide o jeho tvrdenia o údajnej totožnosti podpisov na zmenke.“ V súvislosti s touto odvolacou argumentáciou žalovaného 2/ odvolací súd považuje za podstatné poukázať na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu a mal zato, že tiež nemožno opomenúť rozhodnutie Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 352/2008: „Aby soud mohl znalecký posudek odpovědně hodnotit, nesmí se znalec omezit ve svém posudku na podání odborného závěru, nýbrž z jeho posudku musí mít soud možnost seznat, ze kterých zjištění v posudku znalec vychází, jakou cestou k těmto zjištěním dospěl a na základě jakých úvah došel ke svému závěru.“(na ktorý odkazoval aj žalobca). Odvolací súd konštatuje, že obsah znaleckého posudku teda môže byť podrobený kritike, pretože závery znalca nie sú nedotknuteľné. Nemožno však prehliadnúť, že sporová strana nemá potrebné odborné znalosti ani formálnu znaleckú kvalifikáciu, preto by bolo vhodné, aby bol znalecký posudok podrobený okrem kritiky sporovej strany i kritike iného znalca, čo odvolateľ napriek vyjadrenie nespokojnosti so závermi znaleckého posudku nerealizoval, pričom mal zo strany okresného súdu vytvorený dostatočný priestor. Žalovaným 2/ neboli tvrdené skutočnosti, pre ktoré nemohol predložiť vlastný súkromný znalecký posudok.

54. Odvolateľ v odvolaní prostredníctvom právneho zástupcu namietal, že „Pokiaľ ide o zmenu kauzy, a teda zásadnú a úplnú zmenu skutkových tvrdení kauzy zmenky zo strany žalobcu, táto sa nijako neodrazila v procesnom postupe súdu, ktorý bol povinný rozhodnúť o pripustení zmeny žaloby. Poukázal na závery Rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 M Obdo V 19/2007 podľa ktorého : Ak žalobca v priebehu konania vo svojom doplňujúcom podaní uvedie úplne iné skutkové okolnosti, z ktorých odvodzuje žalobou uplatnený nárok, hoci ide o rovnaké plnenie vyplývajúce z jednej zmluvy, nemožno takéto podanie považovať za doplnenie v žalobe uvedených rozhodujúcich skutočností. Takýto procesný úkon treba považovať za zmenu žaloby, o ktorej musí súd rozhodnúť v zmysle § 95 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Obdobné závery prijalo obchodné kolégium NS SR v rozhodnutí č. 5Obo 96/11 z 30.11.2011.“ Odvolací súd považuje za podstatné na tomto mieste k citovanej odvolacej argumentácii uviesť, že žalovaný 2/ zastúpený právnym zástupcom síce uviedol uvedenú argumentáciu, avšak bez toho, aby v jej rovine zobral do úvahy skutočnosti vyplývajúce z rozhodnutia okresného súdu, z ktorých jednoznačne vyplýva primárne vyhodnotenie statusu žalovaného 2/ ako sporovej strany, čoby avala. Okresný súd v napadnutom rozhodnutí vyčerpávajúcym spôsobom odôvodnil svoje závery prijaté vo vzťahu k žalovanému 2/, čo by ručiteľa najmä v ods. 50.,51., 52. napadnutého rozhodnutia okresného súdu, ktoré závery však nenašli premietnutie v odvolaní žalovaného 2/ zastúpeného právnym zástupcom, preto odvolací súd na tomto mieste cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP na ne odkazuje. Pripomína odvolací súd, že Ústavný súd SR vo svojom rozhodnutí sp.zn. IV. ÚS 383/2011-12 z 8. septembra 2011 tiež vyslovil, že zmenkové konanie „...je zvláštnym typom konania, ktorého charakter je daný predovšetkým jeho špecifickým predmetom, ktorým sú nároky zo zmienek.“, „ ...Osobitným zmenkovoprávnym prostriedkom na zabezpečenie záväzkov zmenkovým dlžníkom je zmenečné ručenie, tzv. aval. Ručiteľské vyhlásenie sa napíše na zmenku alebo na jej prívesok doložkou „ako ručiteľ“ alebo „per aval“ (§ 30 a nasl. zmenkového zákona). Záväzok ručiteľa je akcesorický ku zmenke ako listine a je nezávislý na záväzku dlžníka (napr. na vznik ručiteľského záväzku nemá vplyv skutočnosť, že zabezpečovaný záväzok je neplatný z iného dôvodu než pre vadu formy). Ak by sa aj dlžník zbavil záväzku zo zmenky preukázaním námietok, zmenkový veriteľ sa môže úspešne domôcť plnenia voči ručiteľovi, pretože avalista nemôže proti majiteľovi zmenky uplatniť námietky zmenkového dlžníka, ale len námietky vyplývajúce z ich vlastných mimozmenkových vzťahov (pozri rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obo 362/2005 z 1. novembra 2008).

Podľa názoru ústavného súdu krajský súd v namietanom uznesení z 28. septembra 2010 konštatujúc, že vyšetovanie právnej relevantnosti podpisu zmenky za jej vystaviteľa v trestnom konaní nemá vplyv na povinnosť sťažovateľov (ako zmenečných ručiteľov) zaplatiť zmenku, interpretoval § 32 ods. 2 zmenkového zákona v kontexte s právnou úpravou postavenia zmenečného ručiteľa v citovanom zákone“, ktoré postuláty však nenašli premietnutie v odvolaní žalovaného 2/ zastúpeného právnym zástupcom. Z odvolania žalovaného 2/ nie je možné konštatovať, že by teda rozlišoval rozdielnosť statusov odvolateľa v prejednávanej veci, ktorým je aval a vystaviteľa zmenky. Uvedená rozdielnosť konštatovaná primárne okresným súdom, následne odvolacím súdom však nenašla premietnutie v odvolacej argumentácii odvolateľa v prejednávanej veci, a to napriek dostatočnému odôvodneniu napadnutého rozsudku okresného súdu, najmä v odsekoch 50. až 57., na ktoré odvolací súd na tomto mieste odkazuje cez úpravu v § 387 ods.1, 2 CSP.

55. Odvolateľ v odvolaní uviedol, že „ Na margo neopodstatnenosti žaloby poukazujeme aj na rozhodnutie Vrchního soudu Praha č. 5Cmo 14/1997, podľa ktorého keby bola zabezpečená pohľadávka platná, plnením by zanikla, tým by zanikol aj dôvod zmenky“. Podľa zistení odvolacieho súdu z usnesenia Vrchního soudu v Praze sp.zn. 5 Cmo 14/1997, 12.5.1998, ktoré bolo publikované v časopise Soudní rozhledy č. 2/1999 na str. 54 a tiež v Přehledu směnečné judikatury, 4. vydání, 2010, nakl. Wolters Kluwer ČR a. s., str. 103, vyplýva právna veta: „Tzv. zajišťovací směnka není zajišťovacím závazkem, je jen prostředkem zajištění. Proto existence závazků ze směnky není závislá na existenci zajištěné pohledávky. Je tedy vždy na věřiteli, aby zvážil, zda přihlásí pohledávku z úvěrové smlouvy či pohledávku ze zajišťující směnky, popřípadě obě zároveň s tím, že může být uspokojená pouze jednou. Obě takové pohledávky jsou však posuzovány samostatně a stíhá je do značné míry rozdílný osud a stejně tak i důvody pro popření mohou být pro kauzální a pro směnečnou pohledávku odlišné. Stejně tak i vykonatelnost se může týkat buď jen pohledávky směnečné či pohledávky kauzální“. Zo zistených skutočností nie je odvolaciemu úplne zrejmé, ako by mohli vyznieť v prospech žalovaného 2/, ak tieto potvrdzujú závery okresného súdu v tom, že záväzok ručiteľa je nezávislý na záväzku dlžníka (napr. na vznik ručiteľského záväzku nemá vplyv skutočnosť, že zabezpečený záväzok je neplatný z iného dôvodu než pre vadu formy). Ak by sa aj dlžník zbavil záväzku zo zmenky preukázaním námietok, zmenkový veriteľ sa môže úspešne domôcť plnenia voči ručiteľovi, pretože avalista nemôže proti majiteľovi zmenky uplatniť námietky zmenkového dlžníka, ale len námietky vyplývajúce z ich vlastných mimozmenkových vzťahov.

56. Ak odvolateľ vyčítal okresnému súdu nesprávny procesný postup, ktorý mal spočívať v tom, že nepripustil zmenu žaloby, čo podľa žalovaného 2/ malo mať dosah na jeho práva, tak odvolací súd len pre úplnosť tiež pripomína závery vyplývajúce z rozhodnutia okresného súdu, ktoré nenašli premietnutie v odvolaní, a to z ods. 42, v zmysle ktorých „Kauzu vystavenia zmenky, na základe ktorej žaloba uplatňuje svoj nárok v prejednávanej veci, primárne vymedzil žalobca v žalobe ako zabezpečenie vzťahu medzi žalobcom a žalovaným v rade 1/ vyplývajúceho zo zmluvy o pôžičke medzi fyzickými osobami nepodnikateľmi. V situácii, kedy sám žalobca tvrdil existenciu kauzálneho vzťahu, t.j. kauzálny vzťah vedúci k vystaveniu zmenky žalovaným v rade 1/ sám vymedzil, v súlade s judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bol nositeľom dôkazného bremena pri prejednaní kauzálnej námietky žalovaného v rade 1/ ohľadne existencie tvrdenej kauzy zmenky.“ Z rozhodnutia Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS 383/2011-12 z 8. septembra 2011 vyplýva, že „ ...Osobitným zmenkovoprávnym prostriedkom na zabezpečenie záväzkov zmenkovým dlžníkom je zmenečné ručenie, tzv. aval. Ručiteľské vyhlásenie sa napíše na zmenku alebo na jej prívesok doložkou „ako ručiteľ“ alebo „per aval“ (§ 30 a nasl. zmenkového zákona). Záväzok ručiteľa je akcesorický ku zmenke ako listine a je nezávislý na záväzku dlžníka (napr. na vznik ručiteľského záväzku nemá vplyv skutočnosť, že zabezpečený záväzok je neplatný z iného dôvodu než pre vadu formy). Ak by sa aj dlžník zbavil záväzku zo zmenky preukázaním námietok, zmenkový veriteľ sa môže úspešne domôcť plnenia voči ručiteľovi, pretože avalista nemôže proti majiteľovi zmenky uplatniť námietky zmenkového dlžníka, ale len námietky vyplývajúce z ich vlastných mimozmenkových vzťahov (pozri rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obo 362/2005 z 1. novembra 2008).“ Žalovaný 2/, podľa zistení odvolacieho súdu v odvolaní nezrejmal, ako prípadné nerozhodnutie o zmene žaloby, v časti týkajúcej sa kauzy, môže ovplyvniť výsledok konania pre neho, ak žalovaný 2/ nemal žiadny dosah na samotnú kauzu, a to vzhľadom na jeho status ručiteľa, pričom k samotnému vyhodnoteniu jeho statusu a s tým spojených všeobecne platných východísk, vo väzbe na použitú judikatúru, žalovaný 2/ v odvolaní nenamietal. Odvoláciu argumentáciu žalovaného 2/, pri ktorej poukázal na závery „Rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 M Obdo V 19/2007“, nakoľko okresný súd o uvedenej zmene nerozhodol, zasiahol do práva na spravodlivý proces

žalovaného 2/, pretože ak by zmenu pripustil, čo bolo jeho povinnosťou, musel by logicky vyhodnotiť návrh za premlčaný, nakoľko zmena sa uskutočnila až dňa 18.6.2019, teda úplne jednoznačne po uplynutí aj 3 ročnej premlčacej doby.“ odvolací súd nemohol vyhodnotiť ako takú, ktorá by mohla mať vplyv na vecnú správnosť záverov okresného súdu, ak odvolateľ ju síce uviedol v odvolaní, avšak vôbec nevenoval pozornosť tomu, že žalovaný 2/ je ručiteľom, čo podrobne odôvodnil okresný súd uvedením skutočností v ods. 50., 51., 52. napadnutého rozhodnutia okresného súdu, ktoré zostali bez povšimnutia odvolateľa.

57. Pokiaľ žalovaný 2/ v odvolaní namietal, že „Ak sám súd priznáva, že až doručenie zmenkovej žaloby žalovanému 2. má mať účinky prezentácie zmenky (strana 18 rozsudku posledná veta dole), potom k údajnej prezentácii zmenky žalovanému 2. došlo až 28. 3. 2018 doručeným vtedy stále ešte vadne podanej žaloby voči žalovanému 2“, tak treba pripomenúť vo vzťahu k tejto argumentácii žalovaného 2/ podanej prostredníctvom právneho zástupcu, že okresný súd zároveň poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 25.03.2003 sp. zn. 29Odo 483/2002 (odvolací súd uvádza, že ide o ods. 54 napadnutého rozsudku okresného súdu), z ktorého vyplýva, že „Nedostatek takového predložení způsobuje vůči přímým věřitelům pouze to, že se nedostávají do prodlení se zaplacením směnečné částky. I v případě, že směnka nebyla předložena přímému dlužníkovi k placení, lze se domáhat práv ze směnky vůči těmto dlužníkům u soudu, přičemž doručení směnečné žaloby žalovaným má účinky prezentace směnky.“ Avšak zároveň je potrebné poukázať i na poslednú vetu ods. 54 napadnutého rozsudku okresného súdu, z ktorého vyplýva „ Uplatnenie práva proti ručiteľovi za priameho dlžníka (vystaviteľa vlastnej zmenky) v súdnom konaní nie je podmienené predložením zmenky ani vystaviteľovi, ani tomuto ručiteľovi (Rozsudok Vrchného súdu v Prahe z 27.05.1997 sp. zn. 5Cmo 143/1996). Voči zmenkovému ručiteľovi má prezentácia zmenky iba legitimačný (upomínací) účinok. Nepredloženie zmenky k plateniu zmenkovému ručiteľovi nemá nikdy za následok zánik práv zo zmenky. Zachovací účinok prezentácie zmenky sa teda voči zmenkovému ručiteľovi neprejavuje (Rozsudok Vrchného súdu v Olomouci z 10.01.2006 sp. zn. 7Cmo 348/2004).“, ktoré závery okresného súdu však už nenašli premietnutie v odvolaní žalovaného 2/, preto nemohli byť potom relevantným predmetom odvolacieho konania a odvolací súd nemal priestor na odklon od nich. Ak potom žalovaný 2/ namietal, že už vo svojom prvom podaní adresovanom okresnému súdu vzniesol námietku premlčania všetkých práv, ktoré sú predmetom tohto konania, preto bolo povinnosťou súdu na ňu prihliadnúť, tak odvolací súd odkazuje na dostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu i v tejto rovine najmä na ods. 55., 56 a má zato, že vyslovené závery okresného súdu sú vecne správne a dostatočne odôvodnené, a odvolací súd sa s nimi stotožnil cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP.

58. V odvolaní žalovaný 2/ namietal, že žalobca nepreukázal vymedzením konkrétnych skutkových okolností, aký konkrétny kauzálny vzťah predmetná zmenka kryje, nevedel to doteraz špecifikovať, hoci to bol povinný preukázať a uviedol, že: „V tomto smere je na mieste poukázať na publikáciu Zmenkové právo, komentár Dr. Karol Kislink, Dr. Ján Spišiak, dedičia, Heuréka, jún 2005, str. 151, v ktorej sa uvádza, že ak dojednanie, slúžiace za podklad zažalovanej zmenky, je tak neurčitej a všeobecnej povahy, že nie je spôsobilým dôvodom majetkovo-právneho záväzku, nemožno uplatňovať nároky zo zmenky (Czel. 704).“ Odvolací súd vo vzťahu k tejto argumentácii uvádza, že odvolateľ síce poukázal na skutočnosti vyplývajúce z odbornej literatúry, ktoré sú odvolaciemu súdu známe a tiež tieto skutočnosti vyplývajú i z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1M Obdo V 9/2007 (ktoré je pripojené i v spise na čl. 202 a nasl.) ako i z rozhodnutia Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 245/09-25 zo dňa 10. septembra 2009, avšak je potrebné zdôrazniť, že predmetné rozhodnutia vychádzali z postulátov „ Zmenka nie je avalovaná“, čo je výrazne kvalitatívne odlišný skutkový stav, keďže citované skutočnosti z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1M Obdo V 9/2007 sa týkajú dlžníka zo zmenky a nie avalistu (ručiteľa), ktorým je predsa žalovaný 2/.

59. K odvolateľom namietaným záverom okresného súdu, odvolací súd uvádza, že postup ako i namietané závery okresného súdu, sú v súlade s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Mobdo V 11/2008 „ I keď má znalecké dokazovanie špecifický charakter a zvláštne postavenie medzi dôkaznými prostriedkami, zostáva jeden z možných dôkazov. Tak ako ostatné dôkazy i znalecký posudok súd musí podrobiť hodnoteniu. Znalecký posudok preto musí spojovať vysokú odbornosť so zrozumiteľnosťou slovného vyjadrenia, záveru a postupu, akým k nemu dospel, aby súd, prípadne iný orgán, pre ktorý je posudok určený, bol schopný pochopiť jeho dôkazný výzvam, aj keď sám nemal odborné vedomosti. Pričom sa poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu a obsah spisového materiálu, z ktorých vyplýva, že zásady uvádzané v tomto rozhodnutí najvyššieho

súdu boli okresným súdom dodržané. Len pre úplnosť odvolací súd uvádza, že z odvolania žalovaného 2/ nevyplývajú dôvody, pre ktoré žalovaný 2/ vzhľadom na vyjadrený nesúhlas so závermi znaleckého posudku, ktoré považoval za zásadné, neoznačil v tejto rovine žiadne konkrétne dôkazy, na preukázanie svojich tvrdení, ktoré čiastočne spočívali i v odborných tvrdeniach o nesprávnosti záverov znaleckého dokazovania. Ak okresný súd mal zato, že znalecké dokazovanie vykonané ním je dostatočné, s čím odvolateľ nesúhlasil, tak bolo na odvolateľovi, aby uniesol dôkazné bremeno týchto svojich tvrdení (tak ako uviedol odvolací súd už vyššie), napr. súkromným znaleckým posudkom. Pre úplnosť sa uvádza, že odvolateľ v rámci vyvolaného odvolacieho konania netvrdil, že tu boli skutočnosti, ktoré mu bránili označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, napr., že nemohol podať súkromný znalecký posudok na preukázanie svojich tvrdení, ktoré by preukázali neúplnosť, príp. nesprávnosť záverov v znaleckom posudku. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Cdo/138/2018 vyplýva, že „procesný postup, ako postupovať v prípade vyhotovenia súkromného znaleckého posudku v priebehu civilného sporového konania je výslovne stanovený v ustanovení § 209 CSP. Je na strane, aby správne naformulovala zadanie, a aby presvedčila súd, že je potrebné tento dôkaz vykonať. Len súd totiž rozhoduje o tom, ktorý z navrhnutých dôkazov vykoná (§ 185 ods. 1) (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK 2016, str. 779). Je tak na úvahe súdu, či navrhovaný dôkaz vykoná a v prípade, ak sa rozhodne uvedený dôkaz (súkromný znalecký posudok) nevykonať, súd nemá žiadnu ďalšiu poučovaciu povinnosť vo vzťahu k strane sporu“. Odvolací súd v tejto časti odkazuje na dostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP.

60. Súd v konaní nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 CSP) a nie sporových strán. Ak súd teda v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, resp. vykoná iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, nezakladá to vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP, lebo to nemožno považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré strany mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčení (obdobne R 125/1999, R 6/2000, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo 22/2017 z 19. decembra 2017).

61. Odvolací súd k vyššie uvedenému zvyrazňuje, že o porušení práva na spravodlivý proces je možné hovoriť len v takom prípade, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožní strane uskutočniť jej patriace procesné úkony, a to v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Miera porušenia procesných práv niektorej zo strán sporu musí nadobudnúť takú intenzitu porušenia, ktorá vyvodzuje porušenie jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 69/2017). V prejednávanej veci odvolací súd po oboznámení sa s postupom okresného súdu konštatuje, že žalovanému neboli porušené jemu patriace procesné práva, čím nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keďže žalovaný nebol vylúčený z výkonu žiadneho práva, ktoré mu priznáva procesnoprávny predpis, a to Civilný sporový poriadok.

62. Napokon odvolací súd zdôrazňuje materiálne nazeranie na spravodlivé súdne konanie, v rámci ktorého ani prípadné formálne procesné pochybenie súdu prvej inštancie v civilnom sporovom konaní, nevyhnutne nemusí vždy viesť k zrušeniu napadnutého rozhodnutia odvolacím súdom. Potrebu materiálneho (nie prísne formálneho) ponímania a vyhodnocovania súdneho procesu v rovine možného porušenia ústavných práv účastníkov súdneho konania, vrátane práva na prístup k súdu, na spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ods. 1, 4, čl. 48 ods. 2 ústavy), zdôrazňuje vo svojich rozhodnutiach aj Ústavný súd Slovenskej republiky (k materiálnemu chápaniu ústavnosti viď napr. IV. ÚS 19/2012 <., III. ÚS 37/2012 <..

63. S námietkou nesprávnych skutkových zistení súvisí tiež otázka právneho posúdenia veci okresným súdom. K námietke odvolateľa o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že právnym posudzovaním veci súd neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona, ani procesné

práva účastníka. Nesprávnym právnym posúdením sa rozumie subsumovanie skutkového stavu pod normu hmotného práva alebo procesného práva, ktorá v hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci konkrétne spočíva v tom, že súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 M Cdo 4/2009). Takú vadu napadnutého rozhodnutia v posudzovanej veci odvolací súd nezistil a konštatuje, že rozhodnutie okresného súdu sa opiera o tvrdenia a relevantné dôkazy produkované stranami v prvoinštančnom konaní a vychádza zo správne aplikovaných a interpretovaných právnych noriem na dostatočne a správne zistený skutkový stav veci.

64. Rozhodnutiu okresného súdu predchádzala činnosť súdu prvej inštancie, ktorá podľa odvolacieho súdu neznemožnila žalovanému 2/ ako sporovej strane realizáciu jej procesných oprávnení a ani žalovanému 2/ nebola zmarená možnosť aktívnej účasti na konaní, súčasťou ktorej je aj navrhovanie dôkazov, tak ako namietal v odvolaní. Podľa obsahu spisového materiálu bolo žalovanému umožnené, aby označil, navrhol dôkazy. „V sporovom konaní sa uplatňuje prejednacía zásada. Účastník má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie ten účastník konania, ktorý tieto povinnosti nesplnil. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ účastník konania nesplní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy“ (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3M Cdo 6/2010 z 22.10.2010). Zdôrazňuje na tomto mieste odvolací súd, že je to len súd, ktorý rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná, resp. nevykoná. Nevykonanie dôkazov podľa návrhu alebo predstáv sporovej strany nie je postupom, ktorým by malo byť porušené právo na spravodlivý proces, pretože rozhodnutie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrí výlučne súdu a nie sporovej strane (§ 185 ods. 1 CSP).

65. V zmysle uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5 Cdo 114/2012 zo dňa 5. júna 2012 „Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozsudok súdu prvého stupňa zrušil. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv odporcu“.

66. Vo vzťahu k posúdeniu relevantnosti odvolacích dôvodov žalovaného 2/, len pre úplnosť odvolací súd v rovine svojich záverov považuje za potrebné poukázať i na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 23.11.2010, sp.zn. 5 Cdo 218/2010, s ktorým sa stotožnil a v zmysle ktorého „Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03)“.

67. Po vykonaní odvolacieho prieskumu krajský súd konštatuje, že napadnutý rozsudok okresného súdu v rovine odôvodnenia je koherentný so zákonnou úpravou a je z neho zrejmé, že okresný súd poskytol odpoveď na všetky kľúčové otázky sporu, a preto nebol priestor pre krajský súd na iný záver, ktorý bol samozrejme limitovaný rozsahom a dôvodmi odvolania žalovaného 2/, než aby napadnutý

rozsudok okresného súdu v odvolacom konaní ako vecne správne rozhodnutie, napriek odvolacím námietkam žalovaného 2/, potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 CSP. Vo vzťahu k svojmu rozhodnutiu a jeho odôvodneniu, odvolací súd uvádza, že: „Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (pozri napr. III. ÚS 209/04). Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázkou, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998) (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. IV. ÚS 345/2012-30 zo dňa 26.11.2012).

68. Odvolací súd považuje za nevyhnutné poukázať i na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo 147/2011 z 25. apríla 2012, v zmysle ktorého, odvolací súd, ktorý sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, neporušil zákon, ak v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a navyše tiež rozviedol vlastnú argumentáciu. Vzhľadom na výsledky odvolacieho konania odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil cez úpravu v § 387 ods. 1 CSP. V podrobnostiach odkazuje na dostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu cez úpravu v § 387 ods. 2 CSP.

69. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalobca, ktorému voči žalovanému bol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorej náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v odvolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa

predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.